సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

ముప్పదియొకటవ అధ్యాయము

మరణకాలమున మనస్సునందున్న కోరికగాని యాలోచన గాని వాని భవిష్యత్తును నిశ్చయించును. భగవద్గీత 8వ అధ్యాయమున 5, 6 శ్లోకములలో శ్రీ కృష్ణుడు ఇట్లు చెప్పియున్నాడు.

"ఎవరయితే వారి యంత్య దశ యందు నన్ను జ్ఞప్తి యందుంచు కొందురో వారు నన్ను చేరెదరు. ఎవరయితే యె ఏదో మరొక దానిని ధ్యానించెదరో, వారు దానిని పొందెదరు."

అంత్యకాలమందు మనము మంచి యాలోచనలే మనసు నందుంచుకొనగలమను నిశ్చయము లేదు. అనేక మంది పలు కారణముల వల్ల భయపడి యదరి పోయెదరు.

కావున అంత్య సమయమందు మనస్సు నిలకడగా నేదో మంచి యాలోచనయందే నిలుపవలెనన్నచో నిత్యము దాని నభ్యసించుటవసరము. భగవంతుని ధ్యానము జ్ఞప్తియందుంచుకొని యెల్లప్పుడు భగవన్నామ స్మరణ చేసినచో, మరణ కాలమందు గాభరా పడకుండా ఉండగలమని యోగీశ్వరులందరు మనకు బోధించుచుందురు.

భక్తులు యోగులకు సర్వస్వ శరణాగతి చేసెదరు. ఏలన సర్వజ్ఞులగు యోగులు దారిచూపి, యంత్యకాలమున సహాయము చేసెదరని వారి నమ్మకము. అటువంటి కొన్ని యిచ్చట చెప్పెదము.

విజయానంద్

విజయానంద్ అను మద్రాసు దేశపు సన్యాసి మానస సరోవరమునకు యాత్రార్థమై బయలుదేరెను. మార్గములో బాబా సంగతి విని శిరిడీలో ఆగెను. అక్కడ హరిద్వారము నుంచి వచ్చిన సన్యాసియగు సోమదేవుస్వామిని కలిసికొనెను.

మానససరోవరపు యాత్ర గూర్చి వివరములను కనుగొనెను. ఆ స్వామి సరోవరము, గంగోత్రికి 500 మైళ్ళ పైన గలదనియు ప్రయాణములో కలుగు కష్టములన్నిటిని వర్ణించెను. మంచు యెక్కువనియు భాష ప్రతి 50 క్రోసులకు మారుననియు మొదలుగునవి భూటాన్ ప్రజల సంశయనైజమును, వారు యాత్రికులను పెట్టు కష్టములు మొదలగువానిని జెప్పెను.

దీనికి సన్యాసి నిరాశ చెందెను. బాబా కోపగించి యిట్లనెను " ఈ పనికి రాని సన్యాసిని తరిమివేయుడు. వాని సాంగత్యము మన కుపయుక్తముగాదు"

సన్యాసికి బాబా నైజము తెలియనందున అసంతృప్తి కలిగెను. కూర్చుండి జరుగుచున్న విషయములన్నింటిని గమనించుచుండెను. అది ఉదయమున జరుగు దర్బారు సమయము.

మసీదు భక్తులచే క్రిక్కిరిసి యుండెను.

బాబాను అనేక విధముల పూజించుచుండిరి. కొందరు వారి పాదముల లభిషేకము చేయుచుండిరి. వారి బొటన వ్రే లునుండి తీర్థమును కొందరు త్రాగుచుండిరి. కొందరు దానిని కండ్లకద్దుకొనుచుండిరి. కొందరు బాబా శరీరమున కత్తరు చందనములను పూయుచుండిరి.

జాతి మత భేదములు లేక యందరును, సేవ చేయుచుండిరి. బాబా తనను కోపించినప్పటికి, అతనికి బాబా యందు ప్రేమ కలిగెను. కావున నాతనికి ఆ స్థలము విడిచిపెట్టుట కిష్టము లేకుండెను.

అతడు శిరిడీలో రెండు రోజులుండి పిమ్మట తల్లికి జబ్బుగా నున్నదని మద్రాసు నుండి ఉత్తరము వచ్చెను. వి సుగుచెంది అతడు తన తల్లి వద్దకు పోగోరెను.

కాని, బాబా యాజ్ఞ లేనిదే శిరిడీ విడువలేకుండెను. ఉత్తరము తీసికొని బాబా దర్శనమునకై వెళ్ళెను. ఇంటికి పోవుటకు బాబా యాజ్ఞ వేడెను.

సర్వజ్ఞుడగు బాబా, ముందు జరుగబోవునది గ్రహించి. " నీ తల్లిని అంత ప్రేమించువాడయితే, సన్యాసమెందుకు పుచ్చుకొంటివి? కాషాయ వస్త్రములు ధరించువానికి దేనియందభిమానము చూపుట తగదు. నీ బసకు పోయి హాయిగా కూర్చుండుము. ఓపికతో కొద్ది రోజులు కూర్చుండుము. వాడా లో పెక్కు దొంగలున్నారు. తలుపు గడియవేసుకుని జాగ్రత్తగా నుండుము. దొంగలంతయు దోచుకొని పోయెదరు. ధనము ఐశ్వర్యము మొదలగునవి నిత్యము కావు. శరీరము శిథిలమై తుదకు నశించును. దీనిని తెలిసికుని నీ కర్తవ్యము జేయుము.

ఇహపరలోక వస్తువులన్నిటి యందు గల యభిమానమును విడిచి పెట్టుము. ఎవరయితే ఈ ప్రకారముగా జేసి హరి యొక్క పాదములను శరణువేడెదరో, వారు సకల కష్టముల నుండి తప్పించుకొని మోక్షమును పొందెదరు. నీ పూర్వ పుణ్య మెక్కువగుటచే నీ విక్కడకు రాగలిగితివి.

నేను చెప్పిన దానిని జాగ్రత్తగా విని, జీవిత పరమావధిని కాంచుము. శ్రద్ధతో మూడు సప్తాహములను చేయుము. భగవంతుడు సంతుష్టి చెంది, నీ కష్టములను దొలగించును. నీ భ్రమలు నిష్క్రమించును. నీకు శాంతి కలుగును" అనిరి.

అతని మరణము సమీపించినందున, బాబా అతనికీ విరుగుడు నుపదేశించెను. మృత్యుదేవతకు 'రామ విజయము' ప్రీతి యగుటచే దానిని చదివించెను.

ఆ మరుసటి యుదయము స్నానము మొదలగునవి యాచరించిన పిమ్మట విజయానందుడు భాగవతము లెండీ తోటలో ఏకాంతమును చదువుటకు ప్రారంభించెను. రెండు పారాయణములు చేయగనే యలసిపోయెను.

వాడాకు వచ్చి రెండు దినములుండెను. మూడవ రోజు ఫకీరు (బడే) బాబా తొడపై ప్రాణములు వదిలెను. బాబా ఒక రోజంతయు శవము శవ సంస్కారమునకజ్ఞనిచ్చిరి. యథోచితముగా శరీరమును తగిన స్థలమందు పూడ్చిరి. ఈ విధముగా బాబా సన్యాసి సద్గతికి సహాయపడెను.

బలరామ్ మాన్కర్

బలరామ్ మాన్కర్ అను గృహస్తుడొకడు బాబా భక్తుడుగా నుండెను. అతని భార్య చనిపోయెను. అతడు విరక్తి చెంది కొడుకునకు గృహ భారమప్పగించి శిరిడీ కి వచ్చి బాబాతో నుండెను. అతని భక్తికి బాబా మెచ్చుకొని, అతనికి సద్గతి కలుగజేయవలెనని యీ దిగువ రీతిగా జేసెను.

బాబా అతనికి 12 రూపాయలిచ్చి సతారా జిల్లాలోని మచ్ఛీంద్రగడలో నుండుమనెను. బాబా విడిచిపెట్టి మచ్ఛీంద్రగడలో నుండుట అతని కిష్టము లేకుండెను. కాని యిదే అతనికి మంచి మార్గమని బాబా యిప్పించెను. అచట రోజుకు మూడు సార్లు ధ్యానము చేయుమనెను.

బాబా మాటలందు నమ్మకముంచి మాన్కర్ గడమునకు వచ్చెను. అక్కడి చక్కని దృశ్యమును, శుభ్రమైన నీటిని, ఆరోగ్యమైన గాలిని, చుట్టుప్రక్కల గల ప్రకృతి సౌందర్యమును జూచి సంతోషించి, బాబా సెలవిచ్చిన ప్రకారము వి ఎక్కిలి తీవ్రముగా ధ్యానము చేయమొదలిడెను.

కొలది దినముల పిమ్మట యొక దృశ్యమును గనెను. సాధారణముగా భక్తులు సమాధి స్థితియందు దృశ్యము లభించెను. అతనికి బాబా స్వయముగా గాన్పించెను. మాన్కర్ బాబా ను జూచుటయేగాక తన నచటకేల పంపితిని యడిగెను.

బాబా యిట్లు చెప్పెను. " శిరిడీ లో అనేకాలోచనలు నీ మనస్సున లేచెను. నీ చంచల మనస్సునకు నిలకడ కలుగ జేయవలెనని యిచటకు పంపితిని. "

కొంత కాలము గడిచిన పిమ్మట మాన్కర్ గడమును విడచి బాంద్రాకు పయనమయ్యెను. పూనా నుండి దాదరుకు రైలులో పోవలెననుకొనెను. టిక్కెటు కొరకు బుకింగ్ ఆఫీసుకు పోగా నది మిక్కిలి క్రిక్కిరిసి యుండెను. అతనికి టికెట్టు దొరకకుండెను.

లంగోటి కట్టుకొని కంబళి కప్పుకొని ఒక పల్లెటూరివాడు వచ్చి, " మీరెక్కడికి పోవుచున్నా " రని యడిగెను. దాదరుకని మాన్కర్ బదులు చెప్పెను. అతడిట్లనెను "దయచేసి నా దాదరు టిక్కెటు తీసికొనుము. నాకవసరమైన పని యుండుటచే దాదరుకు వెళ్ళుట మానుకొంటిని."

టిక్కెటు లభించినందున మాన్కర్ యెంతో సంతసించెను. జేబుల నుంచి పైకము తీయునంతలో నా జనపదు డంతర్ధానమయ్యెను. మాన్కర్ ఆ గుంపులోనతనికై వెదకెను. కాని లాభము లేకపోయెను. అతని కొరకు బండి కదలునంత వరకాగెను.

కాని వాని జాడయే కానరాకుండెను. మాన్కర్ శిరిడీ చేరెను. అప్పటి నుంచి శిరిడీ లోనే బాబా పాదముల నాశ్రయించి యుండెను. వారి సలహాననుసరించి నడుచుకొనుచుండెను. తుదకు బాబా సముఖమున వారి యాశీర్వాదములతో ఈ ప్రపంచమును విడిచి నందువలన అతడెంతో యదృష్టవంతుడని చెప్పవచ్చును.

తాత్యా సాహెబు నూల్కర్

తాత్యా సాహెబు నూల్కర్ గూర్చి హేమాండ్ పంతు ఏమియు చెప్పియుండలేదు. వారు శిరిడీ లో కాలము చెసినవారని మాత్రము చెప్పెను. సాయిలీల పత్రిక నుండి యీ వృత్తాంతమును గ్రహించితిమి.

1909 సవత్సరములో తాత్యా సాహెబు నూల్కర్ పండరీపురములో సబ్‌జడ్జిగా నుండెను.అప్పుడు నానాసాహెబ్ చాందోర్కర్ అచట మామలత దారుగ నుండెను. ఇద్దరు చాలా సార్లు కలిసికొని మాట్లాడుచుండిరి.

తాత్యా సాహెబుకు యోగులయందు నమ్మకము లేకుండెను. నానాసాహెబ్ వారి యందు మిగుల ప్రేమ. అనేక పర్యాయములు నానాసాహెబ్ నూల్కర్ కు బాబా లీలలను చెప్పి శిరిడీ కి పోయి వారి దర్శనము చేయుమని బలవంతపెట్టెను.

తుదకు రెండు షరతుల పై నూల్కర్ ఒప్పుకొనెను. అందులో ఒకటి బ్రాహ్మణ వంటవాడు దొరకవలెను. రెండవది బహూకరించుటకు చక్కని నాగపూరు కమలా ఫలములు దొరకవలెను. భగవత్కటాక్షముచే ఈ రెండును తటస్థించెను.

ఒక బ్రాహ్మణుడు నానాసాహెబ్ వద్దకు రాగా అతడు వానిని తాత్యా సాహెబు నూల్కర్ కు పంపిరి. రెండు షరతులు నెరవేర్చుట చే తాత్యా సాహెబు శిరిడీ కి తప్పక పోవలసివచ్చెను. మొట్టమొదట బాబా అతనిపై కొపగించెను.

క్రమముగా బాబా యవతారపురుషుడని తగిన నిదర్శనములు తాత్యాసాహెబు నూల్కర్‌కు లభించెను. కనుక నతడు బాబా యెడ మక్కువపడి తన యంత్య దశ వరకు శిరిడీ లోనే యుండెను.

తన అంత్య దశలో మత గ్రంథముల పారాయణము వినెను. చివర సమయములో బాబా పాదతీర్థములతనికిచ్చిరి.

అతని మరణవార్త విని యిట్లనెను " అయ్యో! తాత్యా మనకంటే ముందే వెళ్ళిపోయెను. అతనికి పునర్జన్మ లేదు"

మేఘ శ్యాముడు

*28*వ అధ్యాయములో మేఘుని కథ చెప్పితిమి. మేఘ శ్యాముడు మరణించగా గ్రామవాసులందరు శవము వెంట వెళ్ళిరి. బాబా కూడ వెంబడించెను. బాబా అతని శవముపై పువ్వులు చల్లెను. దహన సంస్కారమైన పిమ్మట కంట నీళ్ళు కారెను. సాధారణ మానవుని వలె బాబా చింతా విచారగ్రస్తుడైనట్లు కనబడెను. శవమంతయు పూలతో కప్పి, దగ్గరి బంధువువలె నేడ్చి బాబా మసీదుకు తిరిగివచ్చెను.

యోగులనేకులు భక్తులకు సద్గతి నిచ్చుట విందుము. కాని బాబా గొప్పదనమమోఘమైనది. క్రూరమైన పులి కూడా వారివలన సద్గతినే పొందెను. ఆ కథయే ఇప్పుడు చెప్పుదుము.

పులి

బాబా సమాధి చెందుటకు 7రోజుల ముందు విచిత్రమైన సంగతి శిరిడీ లో జరిగెను. ఒక నాటు బండి వచ్చి మసీదు ముందర ఆగెను. ఆ బండిపై నినుపగొలుసులతో కట్టియుంచిన పులి యుండెను. దాని భయంకరమైన ముఖము వెనకకు తిరిగి యుండెను. దానిని ముగ్గురు దర్వీషులు పెంచుచు ఊరూర త్రిప్పి డబ్బు సంపాదించుకొనుచుండిరి. అది వారి జీవనోపాథి.

ఆ పులి ఏదో జబ్బుతో బాధపడుచుండెను. అన్ని విధముల ఔషధములను వాడిరి. కాని వారి ప్రయత్నము నిష్ఫలమయ్యెను. బాబా కీర్తి విని వారు దానిని శిరిడీ తీసికొని వచ్చిరి. దానిని గొలుసులతో పట్టుకొని ద్వారము వద్ద నిలబెట్టి, దర్వీషులు బాబా వద్దకు బోయి దాని విషయమంతయు బాబాకు చెప్పిరి.

అది చూచుటకు భయంకరముగా నుండియు జబ్బుతో బాధపడుచుండెను. అందుచే అది మిగుల చికాకు పడుచుండెను. భయాశ్చర్యములతో దానివైపు ప్రజలందరు చూచుచుండిరి. బాబా దానిని తన వద్దకు తీసికొని రమ్మనెను.

అప్పుడు దానిని బాబా ముందుకు తీసికొని వెళ్ళిరి. బాబా కాంతికి తట్టుకొనలేక యది తలవర్చెను. బాబా దానివైపు చూడగా, నది బాబా వైపు ప్రేమతో చూచెను. వెంటనే తన తోకను నేలపై మూడు సార్లు కొట్టి తెలివి తప్పి క్రిందపడి చచ్చెను.

అది చచ్చుట జూచి దర్వీషులు విరక్తి చెంది విచారములో మునిగిరి. కొంత సేపటికి వారికి తెలివి కలిగెను. ఆ జంతువు రోగముతో బాధపడుచు చచ్చుటకు సిద్ధముగా నుండుటచే నది బాబా సముఖమున వారి పాదముల వద్ద ప్రాణములు గోల్పోవుట దాని పూర్వజన్మ పుణ్యమేయని భావించిరి.

అది వారికి బాకీపడి యుండెను. దాని బాకీ తీరిన వెంటనే యది విమోచనము పొంది, బాబా పాదముల చెంత ప్రాణములు విడిచినది. బాబా పాదముల చెంత ప్రాణములు విడుచువారు రక్షింపబడుదురు. వారెంతో పుణ్యము చెయనిదే వారి కట్టి సద్గతి యెట్లు కలుగును?

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ముప్పదియొకటవ అధ్యాయము

సంపూర్ణము.

సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

ముప్పది రెండవ అధ్యాయము

ప్రారంభమున హేమాండ్ పంత్ సంసారమును,అశ్వర్థ వృక్షముతో పోల్చును. గీతలో చెప్పిన ప్రకారము, దాని వ్రేళ్ళు మీదకు, కొమ్మలు క్రిందకు గలవనెను. దాని కొమ్మలు క్రింది వైపు మీది వైపు గూడ వ్యాపించియున్నవి. అవి గుణములచే పోషించబడుచున్నవి. దాని యంకురములు ఇంద్రియ విషయములు. దాని వ్రేళ్ళు కర్మను దాని యదారముగాని, దాని యధ్యాంతాలుగాని ఈ లోకమున తెలియరావు.

వైరాగ్యమును పదునైన కత్తితో ఈ బలమైన వ్రేళ్ళు గల అశ్వర్థ వృక్షమును నరికి, ఏ యతీయమార్గము ననుసరించి తిరిగి జన్మలేదో యట్టి దాని ననుసరించవలెను.

అట్టి దారియందు నడచుటకు, దారి చూపు మంచి గురువు సహాయము మిక్కిలి యవసరము. ఒకడెంత పండితుడైనప్పటికి వేద వేదాంగములను బాగుగా పోలేడు. మార్గదర్శియే యుండి సహాయపడి సరియైన దారి చూపినచో, మార్గములో నున్న గోతులనుండి, అడవి మార్గముల నుండి తప్పించుకొని సుగమముగా పయనించును.

ఈ విషయములో బాబా యనుభవము బాబాయే స్వయముగా చెప్పెను. ఇది మిక్కిలి విచిత్రమైనది. దీని ప్రకారము జాగ్రత్తగా నడచుకొన్నచో నమ్మకము, భక్తి, మోక్షము ప్రాప్తించును.

అన్వేషణము

ఒకానొకప్పుడు మేము నలుగురము మత గ్రంథములు చదువుచు అజ్ఞానముతో బ్రహ్మము నైజము గూర్చి మొదలిడితిమి. మాలో నొకడు ఆత్మను ఆత్మచే ఉద్ధరించవలెను గాని యితరులపై నాధారపడరాదు అనెను.

అందుకు రెండవవాడు మనస్సును స్వాధీనమందుంచుకొన్నవాడే ధన్యుడనియు మనము ఆలోచనల నుండి భావములనుండి ముక్తులమైనచో మనకంటే వేరైనది ఈ ప్రపంచములో మరెద్దియు లేదనియు చెప్పెను.

మూడవవాడు దృశ్య ప్రపంచము సదా పరిణామ శీలమైనదనియు, నిరాకారమే శాశ్వతమైనదనియు కావు సత్యాసత్య విచక్షణ మవసరమనియు చెప్పెను.

నాలుగవ వారు అనగా బాబా " పుస్తక జ్ఞానమెందుకు పనికిరానిది. మనకు విధింపబడిన కర్మను మనము పూర్తిచేసి, తనువును మనమును, పంచ ప్రాణములను గురువు పాదములపై బెట్టి శరణు వేడవలెను. గురువే దైవము; సర్వమును వ్యాపించినవాడు. ఇట్టి ప్రత్యయమేర్పడుటకు, దృఢమైన యంతులేని నమ్మకమవసరము" అనెను.

ఈ ప్రకారముగా తర్కించుచు, మేము నలుగురు పండితులు భగవంతుని వెదకుట కడవులలో తిరుగ నారంభించితిమి. తక్కిన ముగ్గురు వారి స్వంత బుద్ధి నుపయోగించి వెదక నిశ్చయించిరి.

దారిలో ఒక వర్తకుడు (బంజారా) మమ్ములను కలిసి "ఇప్పుడు చాలా ఎండగా నున్నది. ఎంత దూరము పోవుచున్నారు? ఎక్కడికి పోవుచున్నా" రని యడిగెను.

అడవులు వెదకుటకని మేము జవాబిచ్చితిమి. ఏమి వెదకుటకు పూనుకుంటిరని యతడు తిరిగి యడిగెను. సందిగ్ధమైన యుక్తి జవాబిచ్చితిమి.

ధ్యేయరహితముగా మేము తిరుగుట చూచి, యతడు కనికరించి యిట్లనెను. " అడవుల సంగతి పూర్తిగా తెలియకుండా మీ వెంట నొక మార్గదర్శి యుండియే తీరవలెను. అనవసరముగా ఈ ఎండవేళప్పుడు ప్రయాస పడెదరెందుకు? మీ రహస్యన్వేషణము నాకు జెప్పనక్కరలేదు. అయినను మీరు కూర్చుండి, భోజనము చేసి, నీళ్ళు త్రాగి కొంత విశ్రాంతి దీసికొని పిమ్మట పోవచ్చును. ఓపికతో నుండు " వడెను. అతడంత మృదువుగా మాట్లాడినను, వానిని నిరాకరించి నడువ సాగితిమి.

మాకన్ని సంగతులు దెలియును, కాన యితరుల సహాయమక్కరలేదనుకొంటిమి. అడవులు పెద్దవి, మార్గములు లె నివి. చెట్లు దగ్గరగాను, ఎత్తుగాను నుండుటచే సూర్యరశ్మి లోపల ప్రవేశింపకుండెను. కనుక దారి తప్పి యటునిటు చాలా సేపు తిరిగితిమి. తుట్టతుదకు ఎక్కడ నుండి బయలుదేరితిమో యచ్చటికే యదృష్టవశాత్తు తిరిగి వచ్చితివి ు.

బంజారా తిరిగి కలిసికొని యిట్లనెను. "మీ తెలివి తేటలపై నాధారపడి మీరు దారి తప్పితిరి. చిన్న దానికి గాని, పెద్దదానికి గాని, సరియైన మార్గము చూపుటకు మార్గదర్శి యుండియే తీరవలెను. ఉత్త కడుపుతోనే యనె ్వషణము జయప్రదము కాదు. భగవంతుడు సంకల్పించనిదే మనకు దారిలో నెవ్వరు కలియరు. పెట్టిన భోజనము వద్దనకుడు. వడ్డించిన విస్తరిని త్రోసివేయకుడు . భోజన పదార్థములర్పించుట శుభసూచకములు." ఇట్లనుచు తిరిగి మమ్ములను ప్రశాంతముగా భోజన చేయుమని బతిమాలెను.

ఈ యాతిధ్యమున కిష్టపడక నిరాకరించితిమి. విచారించక భోజనము చేయక ఆ ముగ్గురు తిరిగి సాగిపోవనారంభించిరి. వారి హఠమా విధముగా నుండెను.

నేను మాత్రమాకలితోను, దాహముతోను నుంటిని. బంజారా ప్రదర్శించిన యసామాన్య ప్రేమకు లొంగితిని. వె ుమెంతో తెలివైనవారమనుకొంటిమి కాని, దయాదాక్షిణ్య ములకు దూరమయితిని. బంజారా చదువుకొన్నవాడు కాడు; యోగ్యతలు లేనివాడు. తక్కువ జాతి వాడు; కాని, వాని హృదయము ప్రేమమయము. భోజనము చె యుమని మమ్ముల వేడెను.

ఈ విధముగా ఫలాపేక్ష లేకుండా ఎవరయితే యితరులను ప్రేమించెదరో వారు నిజముగా నాగరికులని యెంచి వాని యాతిధ్యము నామోదించుటయే జ్ఞానమునకు ప్రథమ సోపానమని యనుకొంటిని మిక్కిలి మర్యాదతో అతడు పెట్టిన భోజనము నేను తిని (అనగా బాబా) నీళ్ళు త్రాగితిని.

ఏమి యాశ్చర్యము! వెంటనే మా గురువుగారు వచ్చి మాయెదుట నిలచిరి. వారగుటచే జరిగిన వృత్తాంతమును వి

శదపరచితిని.

అప్పుడు వారు "నాతో వచ్చుట కిష్టపడెదరా? మీకు కావలసినదేదో నేను జూపెదను. నాయందు విశ్వాస మున్న వారికే జయము కలుగును" అనిరి. తక్కినవారు వారి మాటలకు సమ్మతింపక యెక్కడికో పోయిరి. నేను మాత్రము వారికి గౌరవపూర్వకముగా నమస్కరించి వారి యాజ్ఞకు లోబడితిని.

అంతట వారు నన్నోక బావి వద్దకు తీసికొని పోయినారు. నా కాళ్ళను తాడుతో కట్టి నన్ను తల క్రిందులుగా ఒక చెట్టుకు గట్టి బావిలో నీళ్ళకు మూడడుగుల మీదుగా నన్ను వ్రేలాడదీసిరి. నా చేతులతో గాని, నోటితోగాని నీళ్ళను అందుకొనలేకుంటిని. నన్ను ఈ విధముగా వ్రేలాడగట్టి వారు ఎచ్చటికో పోయిరి.

4,5 గంటల తరువాత వారు మరల వచ్చి బావిలో నుంచి బయటికి దీసి యెట్లుంటివని యడిగిరి. "ఆనందములో మునిగియుంటిని. నేను పొందిన యానందమును నావంటి మూర్ఖుడెట్లు వర్ణించగలడు" అని జవాబిచ్చితిని.

దీనిని విని గురువుగారు మిక్కిలి సంతుష్టి చెందిరి. నన్ను దగ్గరకు చేరదీసి, నా వీపును తమ చేతులతో తట్టి నను వారి వద్ద నుంచుకొనిరి. తల్లి పక్షి పిల్ల పక్షులను జాగ్రత్తగా జూచునట్లు నన్ను వారు కాపాడిరి. నన్ను తమ బడిలో చేర్చుకొనిరి.

అది చాలా అందమైన బడి. అక్కడ నేను నా తల్లిదండ్రులను మరచితిని. నా యభిమాన మంతయు తొలగెను. నాకు సులభముగా విమోచనము కలిగెను. గురువుగారి మెడను కౌగిలించుకొని వారిని తదేక దృష్టితో నెల్లప్పుడు చూచుచుండవలెనని పించినది. వారి ప్రతిబింబము నా కనుపాలయందు నిలువప్పుడు నాకు కనులు లె కుండుటయే మేలనిపించెడిరి.

అది యటువంటి బడి. అందులో ప్రవేశించిన వారెవరును రిక్త హస్తములతో బయటకు రారు. నా గురువే నాకు సమస్తముగా తోచుచుండెను. నా యిల్లు, నా యాస్తి, నా తల్లిదండ్రులు అంతయు వారే. నా యింద్రియములన్నియు తమతమ స్థానములు విడిచి, నా కండ్ల యందు కేంద్రీకృతమయ్యెను. నా దృష్టి గురువునందు కేంద్రీకృతమయ్యెను. నా ధ్యాన మంతయు నా గురువుపైనను నిల్పితిని. నాకింకొక దానియందు స్పృహ లేకుండెను. వారిని ధ్యానము చేయునప్పుడు నా మనసు, నా బుద్ధి స్తబ్దమగుచుండెను. నిశ్శబ్దముగ వారికి నమస్కరించుచుంటిని.

ఇతర పాఠశాలలో పూర్తిగా, మరోక విధమైన దృశ్యములు కానవచ్చును. భక్తులు జ్ఞానము సంపాదించుటకు పోయి ద్రవ్యమును, కాలమును, కష్టమును వ్యయము చేసెదరు. తుట్టతుదకు పశ్చాత్తాప పడెదరు. అక్కడున్న గురువు తనకు గల రహస్య శక్తిని గురించి తన గూర్చి పొగడుకొనుచు తన పావిత్ర్యమునుప్రదర్శించుకునే కాని, హృదయము మృదువుగా నుండదు.

అతడనేక విషయముల గూర్చి మాట్లాడును. తన మహిమను తానే పొగడుకొనును. కాని యతని మాటలు భక్తుల హృదయమందు నాటవు. వారిని యొప్పింపజేయవు. ఆత్మ సాక్షాత్కారమతనికి తెలియనే తెలియదు.

అటువంటి బడులు శిష్యులకేమి మేలు చేయును? వారికేమి లాభము ? కాని, పైన పేర్కొన్న గురువు మరొ రకము వారు. వారి కటాక్షముచే ఎట్టి శ్రమ లేకయే యాత్మజ్ఞానము దాని మట్టుకది నా యందు ప్రవేశించెను. నె ను కోరుటకేమియు లేకుండెను. సర్వము దాని మట్టుకదియే పగటి ప్రకాశమువలె అని జలగామ్ వరకు రైలు టిక్కెటుకు సరిపోవుననియు, కాబట్టి జలగామ్ నుండి జామ్నేర పోవుటకు
(సుమారు 30 మైళ్ళు) ధనము లేదని రామగిర్ బువ చెప్పెను. అన్నియు సరిగా అమరున గాన, నీవు కలత జెందనవసరము లేదని బాబా పలికెను. శ్యామాను బిలిచి మాధవ అడ్కర్ రచించిన హారతిని వ్రాయుమనెను. హారతిపాటను ఊదీని రామ్‌గిర్ బువాకిచ్చి నానాసాహెబ్ కు అందజేయుమనెను. బాబా మాటలపై ఆధారపడి రామగిర్ బువ శిరిడీ విడచి, రాత్రి రెండున్నర గంటలకు జలగామ్ చేరెను. అచటికి చేరునప్పటికి అతని చెంత 2 అణాలు మాత్రమే యుండెను. కాబట్టి కష్టదశలో నుండెను. అప్పుడె యేవరో " బాపుగిర్ బువా యెవరు? అని కె క వైచుచుండిరి.బువా యచ్చటికి పోయి తనేయని చెప్పెను. నానాసాహెబ్ పంపించినారని చెప్పుచు, ఆ బంట్రో తు ఒక చక్కని టాంగా వద్దకు తీసికొని పోయెను. దానికి రెండు మంచి గుఱ్ఱములు కట్టి యుండెను. ఇద్దరు అందులో కూర్చుండి బండిని వదిలిరి. టాంగా వేగముగా బోయెను.

తెల్లవారుజామున టాంగా యొక సెలయేరు వద్దకు చేరెను. బండి తోలువాడు గుఱ్ఱములను నీళ్ళు త్రాగించుటకు పోయెను. బంట్రోతు రామగి రబువాను ఫలహారము చేయుమని, ఫలహారపు దినుసులను బెట్టెను. గడ్డము వి సలులున్న ఆ బంట్రోతు బట్టలు చూచి రామగిర్ బువా యతడు మహమ్మదీయుడని సంశయించి ఫలహారము తినకుండెను. కాని యా బంట్రోతు తాను హిందువడనియు, గర్వాల్ దేశపు క్షత్రియుడననియు, నానాసాహెబ్ ఆ ఫలహారము బంపెను. గాన, తినుకెట్టి సంశయము వలదనెను. అప్పుడిద్దరు కలసి ఫలహారము చేసి బయలుదె రిరి.

ఉష: కాలము జామ్ నేర్ చేరిరి. ఒంటికి పోసుకొనుటకై రామ్ గిర్ బువా టాంగా దిగి రెండు మూడు నిమి షములలో వచ్చేను. తిరిగి వచ్చుసరికి టాంగాగాని, టాంగా తోలువాడు గాని , బంట్రోతుగానిలేకుండిరి. బాపుగిర్ బువ నోటివెంట మాటరాకుండెను. దగ్గరున్న కచేరికి బోయి యడుగగా నానాసాహెబ్ ఇంటివద్దనే యున్నట్లు తెలిసెను. నానాసాహెబ్ గారింటికి వెళ్ళీ శిరిడీ సాయిబాబా వద్దనుండి వచ్చినట్లు చెప్పెను. బాబా ఊదీ, హారతి పాత నానాసాహెబ్ కందజేసెను. మైనతాయి చాలా దుస్థితిలో నుండెను. అందరామెగూర్చి మిగుల ఆందోళన పడుచుండిరి. నానాసాహెబ్ తన భార్యను బిలచి ఊదీని నీళ్ళ లో కలిపి కొమార్తె కిచ్చి హారతిని పాడుమనిరి. బాబా మంచి సమయములో సహాయము బంపెననుకొనిరి. కొద్ది నిమిషములలో ప్రసవము సుఖముగా జరిగెనని వార్త వచ్చెను. గండము గడచినదని చెప్పిరి. నానాసాహెబ్ గారు టాంగా నౌకరును, ఫలహారములను పంపినందులకు సమాదరింపబడుచుండిరి. తన వంతురాగా, ఆ బంజారా కూడ గాన్పించెను. తన పాత్ర ను ముగించెను. మన మిప్పుడింకొక కథను విందము.

గోఖలే గారి భార్య - ఉపవాసము

బాబా యెన్నడు ఉపవసించలేదు. ఇతరులను కూడ ఉపవాసము చేయనిచ్చు వారు కారు. ఉపవాసము చె

యువారి మనస్సు స్తిమితముగ నుండదు. అట్టివాడు పరమార్ధ మెట్లు సాధించును? ఉత్త కడుపుతో దేవుని చూడలె
ము. మొట్టమొదట ఆత్మను శాంతింప చేయవలెను. కడుపులో తడి కలుగజేయు ఆహారముగని, పౌష్టిక శక్తి గాని లె
నప్పుడు భగవంతుని యే కండ్లతో చూడగలము? ఏ నాలుకతో పొగడగలము? ఏ చెవులతో వానిని వినగలము?
వేయెల మన యవయములన్నియు వాని శక్తిని అవి సంపాదించుకొన్నప్పుడు, అవి మంచి స్థితిలో నున్నప్పుడే ,
మనము భక్తి మొదలగు సాధనముల నాచరించి దేవుని చేరగలము. కాబట్టి ఉపవాసముగాని మితిమించిన భో
జనము గానిమంచిది కాదు. ఆహారములో మితి, శరీరమునకు మనస్సునకు కూడ మంచిది.

గోఖలే గారి భార్య, కానిట్కర్ గారి భార్య వద్ద నుంచి దాదా కేల్కరుకు జాబు తీసికొని శిరిడీకి వచ్చెను. ఆమె
పాదములవద్ద మూడు రోజులు ఉపవశించి కూర్చొన నిశ్చయముతో వచ్చెను. అంతకు ముందు రోజు బాబా కె
ల్కరుతో తన భక్తులను హోలి పండుగనాడు ఉపవాసము చేయనీయననియు చెప్పియుండెను.
వారుపవసించినచో బాబా (తన) యొక్క ఉపయోగమేమనెను. ఆ మరుసటి దినము ఆ స్త్రీ కేల్కరుతో పోయి
బాబా వద్ద కూర్చుండగా బాబా వెంటనే యామె తో "ఉపవాసము చేయవలసిన యవసరమేమి? దాదా బట్టు
ఇంటికిపోయి బొబ్బట్లు చేసి అతనికి, పిల్లలకు బెట్టి నీవు కూడ తినుము." అనెను. హోళీ పండుగ వచ్చెను. కె
ల్కరు భార్య బయట చేరెను. దాదాబట్టు ఇంట్లో వండుట కెవరు లేకుండిరి. కావున బాబా సలహా
సమయోచితముగా నుండెను. గోఖలే గారి భార్య దాదాభట్టు ఇంటికి బోయి బొబ్బట్లు చేసెను. ఆ రోజు అక్కడనె
యుండెను. ఇతరులకు బెట్టెను. తాను తినెను. ఎంత మంచి కథ! ఎంత చక్కని నీతి!

బాబా సర్కారు.

బాబా తన బాల్యములో జరిగిన కథను ఈ విధముగా చెప్పెను. " నా చిన్న తనములో భుక్తి కొరకు వెదుకుచు
బీడ్గాం వెళ్ళితిని. అక్కడ నాకు బట్టలపై చేయు అల్లిక పని దొరికెను. శ్రమ యనక కష్టపడి పని చేసితిని.
యజమాని నా పనికి సంతుష్టి చెందెను. నా కంటే పూర్వము ముగ్గురు కుర్రవాళ్ళు పనిలో వుండిరి. మొదటి
వానికి 50 రూపాయలు, రెండవ వానికి 100 రూపాయలు, నాకీ మూడు మొత్తములకు రెండింతలు 600
రూపాయల జీతమిచ్చెను. నా తెలివితేటలు జూచి, యజమాని నన్ను ప్రేమించి నన్ను మెచ్చుకొని ,
నిండుదుస్తులిచ్చి నన్ను గౌరవించెను. (తలపాగా, శెల్లా) వీనిని వాడకుండా జాగ్రత్తగా దాచుకొంటిని.
మానవుడిచ్చినది త్వరలో సమిసిపోవునుగాని, దైవమిచ్చునది శాశ్వతముగా నిలుచును. ఇంకెవ్వరిచ్చినది. దీనితో
పోల్చలేము. నా ప్రభువు " తీసికో, తీసికో" అనును కాని, ప్రతి వాడు నా వద్దకు 'తే , తే ' యనుచున్నాడు . నె
నేమి చెప్పుచున్నానో గ్రహించువాడొక్కడును లేడు. నా సర్కారు యొక్క ఖజానా (ఆధ్యాత్మిక ధనము)
నిండుగా నున్నది. అది యంచు వరకు నిండి పొంగి పోవుచున్నదినేను " త్రవ్వి, ఈ ధనము బండ్లతో
తీసికుపొండు. సుపుత్రుడైనవాడు ఈ ద్రవ్యము నంతయు దాచుకొనవలెను" అనుచున్నాను. నాఫీకరు చతురత,
నాభగవానుని లీలలు, నా సర్కారు అభిరుచి మిగుల యమోఘమైనవి, నా సంగతియేమి? శరీరము మట్టిలో
కలియును. ఊపిరి గాలిలో కలియును. మాయ నన్ను మిగుల బాధించుచున్నది. ఐనప్పటికి వారి కొరకు నేనె
అతురపడెదను. ఎవరయిన నేమైన సాధన చేసినచో తగిన ఫలితము పొందెదరు. ఎవరయితే నా పలుకలును జ్ఞప్తి
యందుంచునెదరో, వారమూల్యమైన యానంద పొందెదరు.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాథాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ముప్పది రెండవ అధ్యాయము

సంపూర్ణము.

శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

ముప్పది మూడవ అధ్యాయము

ఊదీ మహిమ

మనమిప్పుడు గొప్ప యోగీశ్వరులకు నమస్కరించెదము. వారి కరుణా కటాక్షములు, కొండంత పాపములను కూడా నశింపజేయును. మనలోని దుర్గుణములను పోగొట్టును. వారి సామాన్యపు పలుకులే మనకు నీతులు బోధించును. అమృతానందమును ప్రసాదించును. ఇది నాది, అది నీది యను బేధభావము వారి మనస్సులందు పుట్టదు. వారి ఋణమును ఈ జన్మ నందుగాని వచ్చే పెక్కు జన్మలందుగాని మనము తీర్చుకొనలేము.

ఊదీ ప్రసాదము

బాబా యందరివద్ద నుంచి దక్షిణ తీసికొనుచుండునని యందరికి తెలిసిన విషయము. ఈ విధముగా వసూలు చేసి మిగతా దానితో వంట చెఱకును (కట్టెలను) కొనుచుండెను. ఈ కట్టెలను బాబా ధునిలో వేయుచుండెను. దానిని నిత్యము మంట పెట్టుచుండెను. అది ఇప్పటికి నటులే మండుచున్నది. అందులోని బూడదనే ఊదీ యనుచున్నాము. బాబా దానిని భక్తులకు తమ ఇండ్లకు తిరిగి పోవునప్పుడు పంచి పెట్టెడివారు.

ఊదీ వలన బాబా ఏమి బోధించ నుద్దేశించెను? ప్రపంచములో కనిపించు వస్తువులన్నియు బూడిదవలె అశాశ్వతములు. పంచభూతములచే చేయబడిన మన శరీరములన్నియు సౌఖ్యముల ననుభవించిన పిమ్మట పతనమైపోయి బూడిదయగును. ఈ సంగతి జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొనుటకై బాబా భక్తులకు ఊదీ ప్రసాదమును పంచి పెట్టుచుండెను.

ఈ ఊదీ వలననే బ్రహ్మము నిత్యమనియు, ఈ జగత్తు అశాశ్వతమనియు, ప్రపంచంలో గల బంధువులు, కొడుకుగాని, తండ్రిగాని, తల్లిగాని, మన వాండ్రు కారనియు బాబా బోధించెను. ఈ ప్రపంచములోనికి మనము ఒంటరిగా వచ్చితిమి. ఒంటరిగానే పోయెదము.

ఊదీ యనేక విధముల శారీరక మానసిక రోగములను బాగు చేయుచుండెను. భక్తుల చెవులలో బాబా ఊదీ ద్వారా దక్షిణ ద్వారా నిత్యానిత్యములకు గల తారతమ్యము, అనిత్యమైన దానియందభిమానరాహిత్యము గంట మ్రోతవలె వినిపించుచుండెను. మొదటిది (ఊదీ) వివేకమును, రెండవది (దక్షిణ) వైరాగ్యమును బోధించుచుండెను.

ఈ రెండును కలిగియున్నగాని సంసారమనే సాగరమును దాటలేము. అందుచే బాబా యడిగి దక్షిణ తీసికొనుచుండెను. బాబా సంతోషముతో నున్నప్పుడు పాడుచుండెడివాడు.

పాటలో ఊదీ గురించి యొకటి పాడుచుండిరి. దాని పల్లవి "కళ్యాణ రామ రారమ్మ; గోనెలతో ఊదీని తేతెమ్మ" బాబా దీనిని మధురముగా పాడుచుండెడివారు.

ఇదంతయు ఊది యొక్క ఆధ్యాత్మిక ప్రాముఖ్యము. దానికి భౌతిక ప్రాధాన్యము కూడా కలదు. అది ఆరోగ్యము,

ఐశ్వర్యమును యాతురతల నుండి విమోచన మొదలగు యొసగనుచుండెను. ఇక ఊదీ గూర్చిన కథలను ప్రారంభించెదము.

తేలు కాటు

నాసిక్ నివాసియగు నారాయణ మోతీరాంజని యనునతడు బాబా భక్తుడు. అతడు రామచంద్ర వామనమెదక్ యను బాబా భక్తుని వద్ద ఉద్యోగము చేయుచుండెను. అతడు ఒక సారి తన తల్లితో శిరిడీకి పోయి బాబాను దర్శించెను. అప్పుడు స్వయముగా బాబా అతడు మోదక్ సేవను మాని, తాను సొంతముగా వ్యాపారము పెట్టుకొనవలేననని చెప్పెను.

కొన్ని దినముల తరువాత బాబా మాట సత్యమయ్యెను. నారాయణ జాని ఉద్యోగము మాని స్వయముగా 'ఆనందాశ్రమము' అను హోటలు పెట్టెను. అది బాగా అభివృద్ధి చెందెను. ఒకసారి ఈ నారాయణరావు స్నేహితునికి తేలు కుట్టెను. దాని బాధ భరింపరానంత యుండెను. అటువంటి విషయములలో ఊదీ బాగా పనిచేయును.

నొప్పి యున్నచోట ఊదీని రాయవలేను. అందుచే నారాయణరావు ఊదీ కొరకు వెదకెను. కాని యది కనిపించలేదు. అతడు బాబా పటము ముందర నిలచి బాబా సహాయము కోరి, బాబా నామజపము చేసి, బాబా పటము ముందు రాలిపడిన అగరబత్తి బూడిద చిటికెడు తీసి దానినె ఊదీగా భావించి, నొప్పి యున్నచోట రాసెను.

అతడు ఊదీ రాసిన చేయి తీసివేయగానే నొప్పి మానిపోయెను. ఇద్దరు ఆశ్చర్యానందములలో మునిగిరి.

ప్లేగు జబ్బు

ఒకానొకప్పుడు బాంద్రాలో నుండు బాబా భక్తుని కొమార్తె వేరో గ్రామమున ప్లేగు జ్వరముతో బాధపడుచుండెను. తన వద్ద ఊదీ లేదనియు, కనుక ఊదీ పంపుమనియు నానాసాహెబ్ చాందోర్కరు గారికి అతడు కబురు పంపెను.

ఈ వార్త నానాసాహెబ్ కు ఠాణా రైల్వే స్టేషను వద్ద తెలిసెను. అప్పుడప్పుడు భార్యతో కూడా 'కళ్యాణి' పోవుచుండెను. వారి వద్ద అప్పుడు ఊదీ లేకుండెను. కావున రోడ్డు పైని మట్టిని కొంచెము తీసి, సాయి నామ జపము చేసి, సహాయము నభ్యర్థించి నానాసాహెబ్ తన భార్య నుదుటిపై రాసెను.

ఆ భక్తుడంతయు జూచెను. అతడు తన కొమార్తె యింటికి పోవుసరికి మూడు రోజులనుండి బాధపడుచున్న వాని కూతురు జబ్బు నానాసాహెబ్ తన భార్య నుదుటిపై మట్టిని పూసినప్పటి నుండి తగ్గెనని విని మిక్కిలి సంతసించెను.

జామ్నేర చమత్కారము

1904 - 1905వ సంవత్సరమున నానాసాహెబ్ జామ్నేరలో, మామలతదారుగా నుండెను. ఇది ఖాందేష్ జిల్లాలో శిరిడీకి 100 మైళ్ళ దూరములో నున్నది. ఆయన కుమార్తె యైన తాయి గర్భిణి; ప్రసవించుటకు సిద్ధముగా నుండెను.

ఆమె స్థితి బాగు లేకుండెను. ఆమె రెండు మూడు దినముల నుంచి ప్రసవ వేదన పడుచుండెను. నానాసాహెబ్ ఔషదములన్నియు వాడెను కాని ప్రయోజనము లేకుండెను. అప్పుడు బాబా జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొని వారి సహాయము వేడెను.

శిరిడీలో రామ్ గిర్ బువ సన్యాసి యుండెను. బాబా అతనిని బాపు గిర బువ యనువారు. అతని స్వగ్రామ ఖాందేష్‌లో నుండెను. అతడచ్చటికి పోవుటకు నిశ్చయించుకొనెను. బాబా అతనిని బిలిచి మార్గమధ్యమున జామ్నేర్ లో కొంత విశ్రాంతి తీసికొని నానాసాహెబ్ ఊదీని హారతి పాటను ఇమ్మనెను.

తన వద్ద రెండే రూపాయలున్నవనియు బోధపడెను. తలక్రిందులుగను, కాళ్ళు మీదుగ నుంచుటవలన గలుగు ఆనందము గురువుకే తెలియును.

నలుగురితో ఒకడు కర్మఠుడు (అనగా కర్మలందు నమ్మకము గలవాడు) అతనికి కొన్ని కర్మలు విధులు మాత్రమే తెలియును. రెండవవాడు జ్ఞాని. అతడు తనకున్న జ్ఞానమునకు గర్వించువాడు. మూడవవాడు భక్తుడు, భగవంతునికి సర్వస్య శరణాగతి చేసినవాడు.

భగవంతుడే సర్వమును చేయువాడని అతని నమ్మకము వారిట్లు తర్కించుచు వివాదాపడుచుండగా దేవుని సమస్య వచ్చెను. వారు తమకు దెలిసిన విద్యపై నాధారపడి, దేవుని వెదకుటకు పోయిరి. వివేకమునకు, వైరాగ్యమునకు అవతారమగు శ్రీసాయి ఆ నలుగురిలో నొకరు.

పరబ్రహ్మ స్వరూపులై కూడా వారెందుచేత నితరులతో కలిసి తెలివి తక్కువగా ప్రవర్తించినారని యెవరైన నడుగవచ్చును. ప్రజాభిప్రాయమును, వారి మంచిని సంపాదించుటకును, వారికొక యుదాహరణము జూపుటకును, వారిట్లు చేసిరి. వారు అవతార పురుషులైనప్పటికి ఒక సాధారణుడైన బంజారాను గౌరవించి వారి యాహారము నామోదించిరి.

అన్నము పరబ్రహ్మ స్వరూపమని వారి నమ్మకము. బంజారా వాని యాహారమును నిరాకరించిన వారు కష్టముల పాలయిరి. గురువు లేనిదే జ్ఞానము సంపాదించుటకు వీలుకాదని వారు బోధించిరి. తైత్తరీయోపనిషత్తు తల్లిని, తండ్రిని, గురువును గౌరవించి పూజించి మత గ్రంధముల నభ్యసించవలెనని చెప్పుచున్నది.

ఇవియే మన మనస్సుగాని, బుద్ధిగాని ఆత్మను చేరలేవు. ప్రత్యక్షము, అనుమానము మొదలైన ప్రమాణములు మనకు ఈ విషయములో సహాయపడవు. గురువుగారి కటాక్షమే మనకు తోడ్పడును. ధర్మము, అర్ధము, కామము మన కృషి వల్ల లభించును. కాని నాలుగవది యగు మోక్షము గురువు సహాయము వలననే పొందగలను.

సాయి దర్బారులోనికి అనేక మంది వచ్చి, వారికి తెలియు విద్యలను ప్రదర్శించి పోయెడివారు. జ్యోతిషులు రాబో వు విషయములు చెప్పుచుండెడివారు. యువరాజులు, గౌరవనీయులు, సామాన్యులు, పేదవారు, సన్యాసులు, యోగులు, పాటకాండ్రు మొదలగువారు బాబా దర్శనమునకై వచ్చెడివారు.

ఒక మహరు (మాలవాడు) వచ్చి జోహారు చేసి యీ సాయి 'మాయి బాప' (తల్లియు తండ్రియు) అన్నియు, వారు మన చావు పుట్టుకలను తుడిచివేయుదురనియు చెప్పెను.

గారడి వాండ్రు, గ్రుడ్డివాండ్రు, చొట్టవారు, నర్తకులు, నాథ సంప్రదాయమువారు, పగటి వేషముల వారు కూడా బాపుగిరబువా ఆయనకు కృతజ్ఞతలు తెలుపగా నాతడు మిక్కిలి యాశ్చర్యపడెను. శిరిడీ నుండి యెవ్వరు వచ్చుచున్నది అతనికి తెలియదు, కనుక నతడేమియు పంపియుండలేదని చెప్పెను.

బి.వి.దేవ్‌గారీ విషయమై బాపురావు చాందోర్కరును, రామగిర్ బువారు కలిసికొని విచారించి సాయిలీలా మాగజైన్ లో గొప్ప వ్యాసమును ప్రకటించినారు. బి.వి. నరసింహస్వామిగారు మైనాతాయి, బాపూరావు చాందో ర్కరు, రాంగిర్ బువాల వాంగ్మూలమును సేకరించి "భక్తుల అనుభవములు" అను గ్రంధమును (3వ భాగము) ప్రకటించినారు.

భక్త నారాయణరావుకు బాబా రెండు సారులు దర్శనము చేయు భాగ్యము కలిగెను. బాబా సమాధి చెందిన మూడేండ్లకు శిరిడీ పోవలెననుకొనెను. కాని, పోలేకపోయెను. బాబా సమాధి చెందిన యొక సంవత్సరములో నతడు జబ్బుపడి మిగుల బాధపడు చుండెను.

సాధారణ చికిత్సల వలన ప్రయోజనము కలుగలేదు. కావున రాత్రింబవళ్ళు బాబాను ధ్యానించెను. ఒక నాడు స్వప్నములోనొక దృశ్యమును జూచెను. అందు బాబా అతనిని ఓదార్చి యిట్లనెను. " ఆందోళన పడవద్దు. రేపటి నుంచి బాగగును. వారము రోజులలో నడువగలవు."

స్వప్నములో చెప్పిన రీతిగా రోగము వారములో కుదిరెను. ఇచ్చట మన మాలోచించవలసిన విషయమిది. "శరీరమన్ననాళ్ళు బాబా బ్రతికి యుండిరా? శరీరము పోయినదిగాన చనిపోయినారా?".

లేదు. ఎల్లప్పుడు జీవించియే యున్నారు. వారు జనన మరణములకతీతులు. ఎవరయితే బాబా నొక సారి హృదయపూర్వకముగా ప్రేమించెదరో వారెక్కడున్నప్పటికి ఎట్టి సమయమందు గాని బాబా నుంచి తగిన జవాబు పొందెదరు. వారెల్లప్పుడు మన ప్రక్కనే యుందురు. ఏ రూపము లోనో భక్తునకు దర్శనమిచ్చి వాని కోరికను నెరవేర్చదరు.

బాలబువ సుతార్

బొంబాయిలో నుండు యోగియగు బాలబువ సుతార 1917వ సంవత్సరమున మొదటిసారి శిరిడీకి వచ్చెను. అతడు గొప్ప భక్తుడు. వారెల్లప్పుడు ధ్యానము, భజన చేయుటచే వారిని 'నవయుగ తుకారామ్ ' అని

పిలిచువారు.

వారు బాబాకు నమస్కరించగా బాబా " నేనీతని నాలుగు సంవత్సరములనుండి యెరుగును" అనెను. తాను మొదటి సారిగా ఇప్పుడే శిరిడీ కి వచ్చినవాడగుటచే బాలబువ ఇదెట్లు సంభవమనుకొనెను. కాని తీవ్రముగా నాలోచించగా బొంబాయిలో 4 సంవత్సరముల క్రిందట బాబా ఫోటోకు నమస్కరించునట్లు జ్ఞప్తికి వచ్చెను.

బాబా మాటల ప్రాముఖ్యతమును గ్రహించెను. తనలో తానిట్లనుకొనెను. " యోగులెంతటి సర్వజ్ఞులు సర్వాంతర్యాములు? తమ భక్తుల యందు వారికెంత ప్రేమ? నేను వారి ఫోటోను చూచుట వారిని స్వయముగా చూచిన దానితో సమానమని నాకు బోధించిరి."

అప్పా సాహెబు కులకర్ణి

1917వ సంవత్సరమున అప్పా సాహెబు కులకర్ణి వంతు వచ్చెను. అతడు ఠాణాకు బదలీ అయ్యెను. బాలా సాహెబు బుట్టీ అతనికి బాబా ఫోటో నిచ్చియుండెను. అతడు దానిని జాగ్రత్తగా పూజించుచుండెను. పువ్వులు, చందనము నైవేద్యము బాబా కు నిత్యమర్పించుచు బాబా ను చూడవలెనని మిగుల కాంక్షించుచుండెను. ఈ సందర్భమున బాబా పటమున మనఃపూర్వకముగా చూచినచో బాబాను ప్రత్యక్షముగా చూచిన దానితో సమానమేయని చెప్పవచ్చును. (నిదర్శనము పైన జెప్పబడిన కథ)

కులకర్ణి ఠాణాలో నుండగా భివండి పర్యటనకు బోవలసివచ్చెను. ఒక వారము రోజుల లోపల తిరిగి వచ్చుటకవకాశము లేకుండెను. అతడు లేనప్పుడు మూడవ రోజున ఈ దిగువ యాశ్చర్యమయిన సంగతి జరిగెను.

మధ్యాహ్నం 12 గంటలకు ఒక ఫకీరు అప్పాకులకర్ణి యింటికి వచ్చెను. కులకర్ణి గారి భార్య బిడ్డలు వారు శిరిడీ సాయి బాబా గారి యనియడిగిరి. వారిట్లు నుడివిరి. " లేదు. నేను భగవంతుని సేవకుడను. వారి యాజ్ఞానుసారము మీ యోగక్షేమములను కనుగొనుటకు వచ్చితిని" అట్లనుచు దక్షిణ నడిగెను.

ఆమె ఊదీ నిచ్చి, దానిని పూజలో ఫోటోతో కూడా నుంచుకొని పూజించుమనిరి. పిమ్మట యిల్లు విడిచి వెళ్ళిపోయిరి. ఇక చిత్రమైన సాయిలీలను వినుడు.

భివండిలో తన గుఱ్ఱము జబ్బు పడగా అప్పా సాహెబ్ తన పర్యటన మానుకొనవలసి వచ్చెను. ఆనాటి సాయంకాలమే తిరిగి ఇల్లు చేరెను. ఫకీరుగారి రాక భార్యవల్ల వినెను. ఫకీరు గారి దర్శనము దొరకనందులకు మిగుల మనోవేదన పొందెను.

ఒక్క రూపాయి మాత్రమే దక్షిణగా నిచ్చుటకిష్టపడకుండెను. తానే యింటి వద్దనున్నచో 10 రూపాయలకు తక్కువగాకుండ దక్షిణ యిచ్చి యుందుననెను. వెంటనే ఫకీరును వెదకుటకై బయలుదేరెను. మసీదు తక్కిన చోట్లను భోజనము చేయకనే వారికొరకు వెదకెను.

అతని అన్వేషణ నిష్ఫలమయ్యెను. ఇంటికి వచ్చి భోజనము చేసెను. 32 వ అధ్యాయంలో ఉత్త కడుపుతో భగవంతుని వెదకరాదని బాబా చెప్పినది చదువరి గమనించవలెను. అప్పా సాహెబ్ ఇచ్చట ఒక నీతిని నేర్చుకొనెను. భోజనమయిన తరువాత చిత్రేయను స్నేహితునితో వ్యాహ్యాళికి బయలుదేరెను.

కొంత దూరము పోగా నెవరో వారి వైపు త్వరగా వచ్చుచున్నట్లు గాన్పించెను. వారి ముఖ లక్షణముల బట్టి వారు తన యింటికి 12 గంటలకు వచ్చిన వారే యని యనుకొనెను.

వెంటనే ఫకీరు చేయిచాచి దక్షిణ నడిగెను. అప్పా సాహెబు ఒక రూపాయినిచ్చెను. వారు తిరిగి యడుగగా ఇంకా రెండు రూపాయలిచ్చెను. అప్పటికి అతడు సంతుష్టి చెందలేదు. అప్పా సాహెబు చిత్రేవద్ద నుంచి మూడు రూపాయలు తీసికొని ఫకీరుకు యిచ్చెను.

వారికింకను దక్షిణ కావలెననిరి. అప్పాసాహెబు వారికి 3 రూపాయలిచ్చెను. మొత్తము 9 రూపాయలు ముట్టెను. అప్పటికి సంతుష్టి చెందక ఫకీరు యింకను దక్షిణ యిమ్మనెను. అప్పా సాహెబు తన వద్ద పది రూపాయల నోటు గలదనెను. ఫకీరు దానిన పుచ్చుకొని తొమ్మిది రూపాయలు తిరిగి యిచ్చివేసి యక్కడ నుండి వెడలెను.

అప్పాసాహెబు పది రూపాయలిచ్చెదననెను గనుక ఆ మొత్తము దీసికొని పవిత్రపరచిన పిమ్మట తొమ్మిది రూపాయలనిచ్చివెసెను. సంఖ్య 9 చాలా ముఖ్యమైనది. అది నవవిధ భక్తులను తెలియజేయును. (బాబా లక్ష్మీ బాయిశిందెకు 9 రూపాయలు సమాధి సమయమందిచ్చిరి) అప్పా సాహెబు ఊదీ పొట్లమును విప్పి జూచెను.

అందులో పువ్వు రెక్కలు అక్షింతలునుండెను. కొంతకాలము పిమ్మట బాబాను శిరిడీ లో దర్శించినప్పుడు వారి వెంట్రుక యొకటి చిక్కెను. అతడు ఊదీ పొట్లమును, వెంట్రుకను, ఒక తాయెత్తులో పెట్టి తన దండపై కట్టుకొనెను. అప్పాసాహెబు ఊదీ ప్రభావమును గ్రహించెను. అతడు మిక్కిలి తెలివైనవాడయినప్పటికి నెలకు 40 రూపాయలు జీతము మాత్రమే దొరకుచుండెను.

బాబా ఫోటోను ఊదీని పొందిన తరువాత 40 రూపాయలకెన్నో రెట్లు ఆదాయము వచ్చెను. మంచి పలుకుబడియు, అధికారము లభించెను. ఈ లౌకికమైన కానుకలే గాక దైవభక్తి కూడా వృద్ధియగుచుండెను. కావున ఊదీని రాసికొని, కొంచెము నీటిలో కలిపి బాబా పవిత్రమైన తీర్థముగా భావించి పుచ్చుకొనెను.

హరిబావు కర్ణిక్

ఠాణా జిల్లా దహాను గ్రామము నుండి హరిబావు కర్ణిక్ అనునతడు 1917వ సంవత్సరమును గురు పౌర్ణమి నాడు శిరిడీకి వచ్చి బాబాను తగిన లాంఛనములతో పూజించెను. వస్త్రములు దక్షిణ సమర్పించెను. శ్యామా ద్వారా బాబా సెలవు పొంది మసీదు మెట్లు దిగెను. అప్పుడే యింకొక రూపాయి బాబా కు దక్షిణ నివ్వవలెనని తోచగా మసీదు మరల ఎక్కుచుండగా, బాబా సెలవు పొందిన పిమ్మట తిరిగి వెనుకకు రారాదని విని యింటికి బయలుదేరెను.

మార్గమధ్యమున నాసిక్‌లో కాలారాముని మందిరము ప్రవేశించి, దర్శనము చేసికొని వెలుపలికి వచ్చుచుండగా నరసింగ్ మహారాజు అను యోగి తన శిష్యులను విడచి లోపల నుండి బయటకు వచ్చి, హరిబావు ముంజేతిని బట్టుకొని "నా రూపాయి నాకిమ్ము" అనెను.

కర్ణిక్ మిగుల ఆశ్చర్యపడెను. రూపాయిని సంతోషముగా నిచ్చి, సాయిబాబా యివ్విధముగా తానివ్వ నిశ్చయించుకొనిన రూపాయిని నరసింగ మహారాజు ద్వారా గ్రహించెననుకొనెను.

యోగీశ్వరులందరొకటే యనియు ఏకాత్మతా భవనముతో కార్యములోనర్తురనియు నీ కథ తెలుపుచున్నది.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ముప్పదిమూడవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.

సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

ముప్పది నాలుగవ అధ్యాయము

డాక్టరుగారి మేనల్లుడు

నాసిక్ జిల్లాలోని మాలెగాంలో ఒక డాక్టరుండెను. ఆయన వైద్యములో పట్టభద్రులు. వారి మేనల్లుడు నయముకానట్టి రాచ కురుపుతో బాధ పడుచుండెను. డాక్టరు గారితో పాటు ఇతర డాక్టర్లు కూడా నయము చేయ ప్రయత్నించిరి. ఆపరేషను చేసిరి.

కాని ఏమాత్రము మేలు జరుగలేదు. కుర్రవాడు మిగుల బాధపడుచుండెను. బంధువులు, స్నేహితులు తల్లిదండ్రులను దైవసహాయము కోరుమనిరి. శిరిడీ సాయి బాబాను చూడుమనిరి. వాడి దృష్టిచే అనేక కఠిన రోగములు నయమయ్యెనని బోధించిరి. తల్లిదండ్రులు శిరిడీకి వచ్చిరి. బాబా పాదములకు సాష్టాంగ నమస్కారము చేసిరి. కుర్రవానిని బాబా ముందు బెట్టిరి.

తమ బిడ్డను కాపాడుమని అధిక వినయ గౌరవములతో వేడుకొనిరి. దయార్ధ్ర హృదయుడగు బాబా వారిని ఓదార్చి యిట్లనే. "ఎవరయితే ఈ మసీదుకు వచ్చెదరో వారెన్నడు ఈ జన్మలో ఏ వ్యాధి చేతను బాధపడరు. కనుక హాయిగా నుండుడు, కురుపుపై ఊదీని పూయుడు. ఒక వారము రోజులలో నయమగును. దేవుని యందు నమ్మకముంచుడు. ఇది మసీదు కాదు. ఇది ద్వారవతి, ఎవరయితే యిందు కాలుమోపెదరో వారు ఆరోగ్యమును ఆనందమును సంపాదించెదరు. వారి కష్టములు గట్టెక్కును."

వారు కుర్రవానిని బాబా ముందు కూర్చుండబెట్టిరి. బాబా యా కురుపు మీద తమ చేతిని త్రిప్పెను. ప్రేమాస్పదమైన చూపులు ప్రసరింపజేసెను. రోగి సంతుష్టి చెందెను. ఊదీ రాయగా కురుపు నెమ్మదించెను. కొద్ది రోజుల పిమ్మట పూర్తిగా మానిపోయెను. తల్లి దండ్రులు కుర్రవానితో గూడా బాబాకు కృతజ్ఞతలు తెలిపి శిరిడీ విడచిరి. బాబా ఊదీ వల్లను, వారి దయాదృష్టి వల్లను రాచకురుపు మానిపోయినందులకు మిగుల సంతసించిరి.

ఈ సంగతి విని కుర్రవాని మామయగు డాక్టరు ఆశ్చర్యపడి బొంబాయి పోవుచు మార్గమున బాబా ను చూడగోరెను. కాని మాలెగాంలో మన్మాడ్ లోను ఎవరో బాబా కు వ్యతిరేకముగా చెప్పి అతని మనస్సును విరిచిరి. కావున నతడు శిరిడీకి పోవుట మానుకొని తిన్నగా బొంబాయి చేరెను.

తనకు మిగిలియున్న సెలవులు గడుపవలెననుకొనెను. బొంబాయిలో మూడు రాత్రులు వరుసగా నొక కంఠధ్వని " ఇంకను నన్ను నమ్మవా " యని వినిపించెను.

వెంటనే డాక్టరు తమ మనస్సు మార్చుకొని శిరిడీకి పోవ నిశ్చయించుకొనెను. అతడు బొంబాయిలో నొక రోగికి అంటు జ్వరమునకు చికిత్స చేయుచుండెను. రోగికి నయము కాకుండెను. కనుక శిరిడీ ప్రయాణము వాయిదా పడుననుకొనెను. కాని, తన మనస్సులో బాబా పరీక్షింపదలచి, " రోగి యొక్క వ్యాధి యినాడు కుదిరినచో, రేపే శిరిడీ పోయెదను" అని యనుకొనెను.

జరిగిన చిరమేమన సరిగా మనో నిశ్చయము చేసినప్పటి నుంచి జ్వరము తగ్గుటకు ప్రారంభించి, త్వరలో సామాన్య ఉష్ణతకు దిగెను. డాక్టరు తన మనో నిశ్చయము ప్రకారము శిరిడీ వెళ్ళెను.

బాబా దర్శనము చేసి వారి పాదములకు సాష్టాంగ నమస్కారమొనర్చెను. బాబా అతనికి గొప్ప యనుభవమును కలుగచేయుటచే అతడు బాబా భక్తుడయ్యెను. అక్కడ 4 రోజులుండి, బాబా ఊదీతోను, ఆశీర్వచనములతోను ఇంటికి వచ్చెను.

ఒక పక్షములో అతనిని బజారుకు హెచ్చు జీతముపై బదిలి చేసిరి.

అతని మేనల్లుని రోగము బాబా దర్శనమునకు తోడ్పడెను. అప్పటినుంచి అతనికి బాబా యందు భక్తి కుదిరెను.

డాక్టరు పిళ్ళే

డాక్టరు పిళ్ళే యనునతడు బాబాకు ప్రియ భక్తుడు. అతని యందు బాబాకు మిగుల ప్రేమ. బాబా అతనిని బావు (అన్నా) అని పిలుచువారు. బాబా యతనితో ప్రతి విషయము సంప్రదించువారు. అతని నెల్లప్పుడు చెంత నుంచుకొనువారు.

ఒకప్పుడు ఈ డాక్టరు గినియా పురుగులచే (నారి పుండు) బాధపడెను. అతడు కాకాసాహెబు దీక్షిత్ తో "బాధ చాలా హెచ్చుగానున్నది. నేను భరించలేకున్నాను. దీనికంటే చావు మేలని తోచుచున్నది. గత జన్మములో చేసిన పాపమును పోగొట్టుకొనుటకై నేనీ బాధననుబవించుచున్నాను. కాని బాబా వద్దకు పోయి యీ బాధ నాపుచేసి, దీనిని రాబోయే 10 జన్మలకు పంచి పెట్టవలసినదని వేడు " మనెను.

దీక్షితు బాబా వద్దకు వెళ్ళి యీ సంగతి చెప్పెను. బాబా మనస్సు కరిగెను. బాబా దీక్షితు కిట్లనెను. " నిర్భయుడుగా నుండుమనెను. అతడేల పది జన్మలవరకు బాధపడవలే? పది రోజులలో గత జన్మ పాపము హరింపజేయగలను. నేనిక్కడుండి యిహ పర సౌఖ్యము లిచ్చుటకు సిద్దముగా నుండ అతడేల చావును కొరవలెను? అతని నెవరి వీపుపయిన తీసికొని రండు. అతని బాధను శాశ్వతముగా నిర్మూలించెదను"

ఆ స్థితిలో డాక్టరును దెచ్చి బాబా కుడి వైపున, ఫకీరు బాబా యెప్పుడు కూర్చుండు చోట, గూర్చుండబెట్టిరి. బాబా అతనికి బాలీసులనిచ్చి యిట్లనెను " ఇచ్చట నెమ్మదిగా పరుండి విశ్రాంతి తీసికొమ్ము. అసలయిన విరుగుడేమనగా గత జన్మ పాపములను భరించి, విమోచనము పొందవలెను. మన కష్ట సుఖములకు మన కర్మయే తీర్పువాడు. వాని నెల్లప్పుడు ధ్యానించుము. అతడే నీ క్షేమమును చూచును. వారి పాదములకు నీ సర్వస్వ శరణాగతి వేడుము. అటుపై వారేమి చేసెదరో చూడుము."

నానా సాహెబు కట్టు కట్టెననియు కాని, గుణమివ్వలేదనియు డాక్టరు పిళ్ళే చెప్పెను. బాబా యిట్లనెను. " నానా తెలివి తక్కువవాడు; కట్టు విప్పుము, లేనిచో చచ్చెదవు. ఇప్పుడే ఒక కాకి వచ్చి పొడుచును. అప్పుడు నీ కురుపు నయమగును"

ఈ సంభాషణ జరుగుచుండగా అబ్దుల్ - మసీద్ బాగుచేసి దీపముల వెలిగించువాడు వచ్చెను. దీపముల బాగుచె ేయుచుండగా, అతని కాలు సరిగా పిళ్ళే కురుపు మీద హఠాత్తుగా పడెను. కాలు వాచియుండెను. దానిపై అబ్దుల్ కాలుపడగానే యందులో నుంచి ఏడు పురుగులు నొక్కబడి బయటపడెను. బాధ భరింపరానిదిగా నుండెను.

డాక్టరు పిళ్ళే బిగ్గరగా నేడ్వసాగెను. కొంతసేపటికి నెమ్మదించెను. అతనికి ఏడ్పు, నవ్వొకటి తర్వాతనింకొకటి వచ్చుచుండెను. బాబా యిట్లనెను. " చూడుడు! మన అన్న జబ్బు కుదిరి నవ్వుచున్నాడు. "

పిళ్ళే యిట్లనెను. " కాకి ఎప్పుడు వచ్చును."

బాబా యిట్లు జవాబు నిచ్చెను "నీవు కాకిని చూడలేదా? అది తిరిగిరాదు. అబ్దులే యా కాకి. ఇప్పుడు నీవు

పోయి వాడలో విశ్రాంతి గొనుము నీవు త్వరలో బాగయ్యెదవు"

ఊదీ పూయుట వలన, దానిని తినుట వలనను, ఏ చికిత్స పొందకయే, ఔషదము పుచ్చుకొనకయే వ్యాధి పూర్తిగా 10రోజులలో చెప్పిన ప్రకారము మానిపోయెను.

శ్యామా మరదలు

శ్యామా తమ్ముడు బాపాజీ సావూల్ బావి దగ్గర నుండువాడు. ఒకనాడతని భార్యకు ప్లేగు తగిలెను. ఆమెకు తీవ్రమైన జ్వరము వచ్చెను. చంకలో రెండు బొబ్బలు లేచెను. బాపాజీ శ్యామా వద్దకు పరుగెత్తి వచ్చి సహాయపడుమనెను. శ్యామా భయపడెను.

కాని యధాప్రకారము బాబా వద్దకు వెళ్ళెను. సాష్టాంగ నమస్కారము చేసి వారి సహాయము కోరెను. వ్యాధిని బాగుచేయుమని ప్రార్థించెను. తన తమ్ముని ఇంటికి బోవుటకు అనుజ్ఞనిమ్మనెను.

బాబా యిట్లనెను "ఈ రాత్రి సమయమందు వెళ్ళవద్దు. ఊదీ పంపుము. జ్వరమునకు , బొబ్బలకు లక్ష్యపెట్టనవసరములేదు. మన తండ్రియును, యజమానియు ఆ దైవమే. ఆమె వ్యాధి సులభముగా నయమగును. ఇప్పుడు వెళ్ళ వద్దు. రేపటి ఉదయము వెళ్ళుము. వెంటనే తిరిగి రమ్ము"

బాబా ఊది యందు శ్యామాకు సంపూర్ణ విశ్వాసముండెను. బాపాజీ ద్వారా దానినబంపెను. బొబ్బలపైదాన్ని పూసి కొంత నీళ్ళలో కలిపి త్రాగించిరి. దానిని తీసికొనిన వెంటనే, బాగా చెమటలు పట్టెను. జ్వరము తగ్గెను. రో ేగికి మంచి నిద్ర పట్టెను.

మరుసటి యుదయము తన భార్యకు నయమగుట జూచి బాపాజీ యాశ్చర్యపడెను. జ్వరము పోయెను. బొబ్బలు మానెను. మరుసటి ఉదయము శ్యామ బాబా యాజ్ఞ ప్రకారము వెళ్ళగా నామె పొయ్యి దగ్గర తేనీరు తయారుచె ేయుచుండుట చూచి యాశ్చర్యపడెను.

తమ్ముని యడుగగా బాబా ఊదీ ఒక్క రాత్రి లోనే యా బొబ్బలను బాగుచేసెననెను. అప్పుడు " ఉదయము వెళ్ళు. త్వరగా రమ్ము " అను బాబా మాటలు భావము శ్యామా తెలిసికొనగలిగెను.

టీ తీసికొని శ్యామా తిరిగివచ్చెను. బాబాకు నమస్కరిచి యిట్లనెను " దేవా! ఏమి నీ మాట! మొట్టమొదట తుపాను లేపి మాకు అశాంతి కలుగజేసెదవు. తిరిగి దానిని శాంతిపజేసి మాకు నెమ్మది ప్రసాదింతువు".

బాబా యిట్లు జవాబిచ్చెను " కర్మ యొక్క మార్గము చిత్రమైనది. నేనేమి చేయకున్నను, నన్నే సర్వమునకు కారణభూతునిగా నించెదరు. అది యదృష్టమును బట్టి వచ్చును. నేను సాక్షీభూతుడను మాత్రమే. చేయువాడు, ప్రే ఎరేపించువాడు దేవుడే. వారు మిక్కిలి దయార్ద్ర హృదయులు. నేను భగవంతుడను కాను. ప్రభువును కాను. నే ను వారి నమ్మకమైన బంటును. వారినెల్లప్పుడు జ్ఞాపకము చేయుచుందును. ఎవరైతే తమ అహంకారమును ప్రక్కకు దోసి భగవంతునికి నమస్కరించెదరో, ఎవరు వారిని పూర్తిగా నమ్మెదరో, వారి బంధములూడి మోక్షమును పొందెదరు"

ఇరానీవాని కొమార్తె

ఒక ఇరానీవాని యనుభవమును చదువుడు. అతని కొమార్తెకు ప్రతి గంటకు మూర్ఛవచ్చుచుండెను. మూర్ఛరాగానే యామె మాటలాడ లేకుండెను. కాళ్ళు చేతులు ముడుచుకొని స్పృహ తప్పి పడి పోవుచుండెను. ఏ మందులు ఆమెకు నయము చేయలేదు. ఒక స్నేహితుడు బాబా ఊదీనుపయోగించుమనెను.

విలేపార్లేలోనున్న కాకాసాహెబు దీక్షిత్ ఊదీ తీసికొని రమ్మనెను. ఇరానీవాడు ఊదీని తెచ్చి ప్రతి రోజు నీటిలో కలిపి త్రాగించుచుండెను. మొదట ప్రతి గంటకు వచ్చు మూర్ఛ 7 గంటలకు ఒకసారి రాసాగెను. కొద్ది రోజుల పిమ్మట పూర్తిగా నిమ్మళించెను.

హర్దా పెద్దమనిషి

హర్దాపుర (మద్య పరగణాలు) నివాసి యగు వృద్ధుడొకరు మూత్ర కోశములో రాయితో బాధపడుచుండెను. అట్టి రాళ్ళు ఆపరేషను చేసి తీసెదరు. కనుక, ఆపరేషను చేయించుకొమని సలహా యిచ్చిరి.

అతడు ముసలివాడు, మనో బలము లేనివాడు. ఆపరేషన్ కొప్పుకొనకుండెను. అతని బాధ యింకొక రీతిగా బాగు కావలసియుండెను. ఆ గ్రామపు ఇనాముదారు అచటకు వచ్చుట తటస్థించెను. అతడు బాబా భక్తుడు. అతని వద్ద బాబా ఊదీ యుండెను.

స్నేహితులు కొందరు చెప్పగా, వృద్ధుని కుమారుడు ఊదీ తీసికొని దానిని నీళ్ళ లో కలిపి తండ్రికిచ్చెను. 5 నిమి షాలలో ఊదీ గుణమిచ్చెను. రాయి కరిగి మూత్రము వెంబడి బయట పడెను. వృద్ధుడు శీఘ్రముగా బాగయ్యెను.

బొంబాయి స్త్రీ

కాయస్థ ప్రభూతికి చెందిన బొంబాయి స్త్రీ యొకతె ప్రసవించు సమయమున మిగుల బాధపడుచుండెను. ఆమె గర్భవతియైన ప్రతి సారి మిగుల బాధపడుచుండెను. ఆమెకేమియు తోచకుండెను.

బాబా భక్తుడు కళ్యాణ్ వాసుడగు శ్రీ రామమారుతి ఆమెను ప్రసవించునాటికి శిరిడీ తీసికొని పొమ్మని సలహా యిచ్చెను.

ఆమె గర్భవతి కాగా భార్య భర్తలు శిరిడీ వచ్చిరి. కొన్ని మాసములక్కడ నుండిరి. బాబాను పూజించిరి. వారి సాంగత్యము వలన సంపూర్ణ ఫలము పొందిరి. కొన్నాళ్ళకు ప్రసవవేళ వచ్చేను. మాములుగనే యోనిలో అడ్డుగనిపించెను.

ఆమె మిగుల బాధ పడెను. ఏమి చేయుటకు తోచకుండెను. బాబా ను ధ్యానించెను. ఇరుగుపొరుగు వారు వచ్చి, బాబా ఊదీని నీళ్ళలో కలిపి యిచ్చిరి. **5** నిమిషములలో నా స్త్రీ సురక్షితముగా, ఎట్టి కష్టము లేక ప్రసవించెను. దురదృష్టము కొలది చనిపోయిన బిడ్డ పుట్టి యుండెను. కాని తల్లి ఆందోళనము, బాధ తప్పెను. బాబా నమస్కరించి వారిని ఎల్లకాలము జ్ఞప్తి యందుంచుకొనిరి.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ముప్పదినాలుగవ అధ్యాయము

సంపూర్ణము.

సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

ముప్పది ఐదవ అధ్యాయము

(ఊదీ ప్రభావము)

ఆధ్యాత్మిక విషయములలో లేదా సాధనలందు, శాఖలు, మన యభివృద్ధికి అడ్డుపడును. భగవంతుడు నిరాకారుడని నమ్మువారు భగవంతుడాకారము గలవాడని నమ్మువారిని ఖండించి యది వట్టి భ్రమయనెదరు. యోగీశ్వరులు మామూలు మానవులు మాత్రమే. కనుక వారికి నమస్కరింపనేల యందురు. ఇతర శాఖలవారు కూడా ఆక్షేపణ చేయుచు వారి సద్గురువు వారికి ఉండగా ఇతర యోగులకు నమస్కరించి వారికి సేవచేయనేల? యందురు.

సాయిబాబా గూర్చి కూడా నట్టి యాక్షేపణ చేసిరి. శిరిడీకి వెళ్ళిన కొందరిని బాబా దక్షిణ యడిగెను. యోగులు ఈ ప్రకారముగా ధనము ప్రోగుచేయుట శ్రేయస్కరమా? వారిట్టు ధనము జాగ్రత్త చేసినచో వారి యోగి గుణములెక్కడ? అని విమర్శించిరి. అటువంటి రెండు ఉదాహరణాలీ దిగువ నిచ్చుచున్నాము.

కాకా మహాజని స్నేహితుడు

కాకా మహాజని స్నేహితుడు భగవంతుని నిరాకారునిగా నారాధించువాడు. విగ్రహారాధనమున కాతడు వి ముఖుడు. అతడు ఊరకనే వింతలేమైన తెలిసి కొనుటకు శిరిడీకి పోవనంగీకరించెను.

కాని, బాబాకు నమస్కరించననియు, వారికి దక్షిణ యివ్వననియు చెప్పెను. కాకా యీ షరతులకు ఒప్పుకొనెను. ఇద్దరును శనివారమునాడు రాత్రి బొంబాయి విడిచి యా మరుసటి దినము శిరిడీ కి చేరిరి, వారు మసీదు మెట్లను ఎక్కగానే కొంచెము దూరముననున్న బాబా మహాజని స్నేహితుని మంచి మాటలతో నాహ్వానించెను.

ఆ కంఠ ధ్వని మిక్కిలి చిత్రముగా నుండెను. ఆ కంఠము అతని తండ్రి కంఠము వలే నుండెను. ఆ కంఠము గతించిన తన తండ్రిని జ్ఞప్తికి దెచ్చెను. శరీరము సంతోషముతో నుప్పొంగెను. కంఠపు ఆకర్షణ శక్తి యేమని చెప్పుదును? మిగుల నాశ్చర్యపడి యా స్నేహితుడు " ఇది తప్పనిసరిగా మా తండ్రి కంఠమే " యనెను. వెంటనే మసీదు లోపలకు వెళ్ళి, తన మనో నిశ్చయమును మరచినవాడై, బాబా పాదములకు నమస్కరించెను.

ఉదయమొక సారి మధ్యాహ్నమొకసారి బాబా దక్షిణ యడుగగా కాకా మహాజని యిచ్చెను. బాబా కాకానే దక్షిణ యడుగుచుండెను. కాని యతని స్నేహితుని అడుగలేదు. అతని స్నేహితుడు కాకా చెవిలో

"బాబా నిన్నే రెండుసారులు దక్షిణ యడిగెను. నేను నీతో నున్నాడు. నన్నెందుకు విడిచిపెట్టుచున్నారు.? అని యడిగినాడు.

"నీవే బాబా ను అడుగుము" అని యతడు జవాబిచ్చెను. తన స్నేహితుడేమని చెవిలో నూదుచున్నాడని బాబా కాకామహాజని నడుగగా, తన స్నేహితుడు తాను కూడ దక్షిణ యివ్వవచ్చునా యని బాబా ను అడిగెను.

బాబా "నీ కిచ్చుటకు మనమున నిష్టము లేకుండెను. కాన నిన్నడుగలేదు. కాని, యిప్పుడు నీ కిష్టమున్న యెడల ఇవ్వవచ్చు" ననెను. కాకా యిచ్చినంత అనగా 17రూపాయలు దక్షిణ ను అతని స్నేహితుడు కూడ నిచ్చెను.

బాబా యప్పుడు కొన్ని మాటలు సలహా రూపముగా నిట్లు చెప్పెను. " నీవు దానిని తీసివేయుము; మనకు మధ్యనున్న యడ్డును తీసివేయుము. అప్పుడు మన మొకరినొకరు ముఖాముఖా చూచుకొనగలము." పోవుటకు బాబా వారికి సెలవునిచ్చెను.

ఆకాశము మేఘములతో కమ్మియున్నప్పటికి వర్షము వచ్చునేమోయని భయము కలుగుచున్నప్పటికి ప్రయాస లె కుండ ప్రయాణము సాగునని బాబా యాశీర్వదించెను.ఇద్దరు సురక్షితముగా బొంబాయి చేరిరి. అతడు ఇంటికి పోయి తలుపు తీయుసరికి రెండు పిచ్చుకలు చచ్చి పడియుండెను. ఇంకొకటికి కిటికీ ద్వారా యెగిరిపోయెను. తానే కిటికీలు తెరచియుంచినచో పిచ్చుకలు రక్షింపబడియుండును. వాని యదృష్టానుసారముగనవి చచ్చెను. మూడవదానిని రక్షించుటకై బాబా త్వరగా తనను బంపెననుకొనెను.

కాకామహాజని - యజమాని

థక్కర్ థరమ్సె జెఠాబాయి, హైకోర్టు ప్లీడరుకొక కంపెనీ గలదు. దానిలో కాకా మేనేజరుగా పనిచేయుచుండెను. యజమానియు మేనేజరును అన్యోన్య ముగా నుండెడివారు. కాకా శిరిడీ కి అనేకసారులు పోవుట, కొన్ని దినములచటనుండి తిరిగి బాబా యనుమతి పొందివచ్చుట, మొదలగునవి థక్కరకు తెలియును.

కుతూహలము కోసము బాబాను పరీక్షించు ఆసక్తితోను, థక్కర్ కాకాతో హోళీ సెలవులలో శిరిడీ కి పోవ నిశ్చయించుకొనెను. కాకా యెప్పుడు తిరిగి వచ్చునో, యనునది నిశ్చయముగా తెలియదు. కనుక థక్కరింకొ కరిని వెంట తీసికొని వెళ్ళెను.

ముగ్గురు కలిసి బయలుదేరిరి. బాబా కిచ్చుటకై రెండు సేర్ల యెండు ద్రాక్ష పండ్లు (గింజలతో నున్నవి) దారిలో కొనెను. వారు శిరిడీకి సరియైన వేళకు చేరి, బాబా దర్శనమునకయి మసీదుకు బోయిరి. అప్పుడక్కడ బాబా సాహెబు తర్ఖడు జవాబిచ్చెను.

మహిమలేమైన జరిగినవాయని థక్కర్ ప్రశ్నించెను. బాబా వద్ద ఏమైనా అద్భుతములు చూచుట తన నైజము కాదనియు, భక్తుల ప్రేమతో కాంక్షించునది తప్పక జరుగుననియు తర్ఖడ్ చెప్పెను. కాకా బాబా పాదములకు నమస్కరించి యెండు ద్రాక్షపండ్లను అర్పించెను.

బాబా వానిని పెట్టుమని యాజ్ఞాపించెను. థక్కరుకు కొన్ని ద్రాక్షలు దొరికెను. అతనికవి తినుట కిష్టము లేదు. ఎందుచేత ననగా తన వైద్యుడు కడిగి శుభ్రపరచినదే తినకూడదని సలహా యిచ్చియుండెను. ఇప్పుడాతనికి అది సమస్యగా తోచెను.

తనకు వానిని తినుటకిష్టము లేదు కాని బాబా తినుటకాజ్ఞాపించుటచే పారవేయలేకుండెను. పారవేసినట్ల యితె

బాగుండదని వానిని నోటిలో వేసికొనెను. గింజలనేమి చేయవలయునో తోచకుండెను. మసీదులో గింజలుమ్మి వె యుటకు జంకుచుండెను. తన యిష్టమునకు వ్యతిరేకముగా తుదకు తన జేబులోనే వేసికొనెను.

బాబా యోగియయినచో తనకు ద్రాక్షపండ్లు ఇష్టము లేదని తెలియదా? బాబా వానినేల బలవంతముగ నిచ్చెను?

ఈ యాలోచన అతని మనస్సున తట్టగానే బాబా యింకను మరికొన్ని ద్రాక్షపండ్లను యిచ్చెను. అతడు వానిని తినలేదు. చేతిలో పట్టుకొనెను. బాబా వానిని తినుమనెను. వారి యాజ్ఞానుసారము తినగా వానిలో గింజలు లె కుండెను.

అందులకతడు మిగుల నాశ్చర్యపడెను. అద్భుతములు చూడలేదనుకొనెను. గాన నతని పై నీ యద్భుతము ప్రయోగింపబడెను. బాబా తన మనస్సును గనిపెట్టి గింజలు గల ద్రాక్షపండ్లను గింజలు లేనివానిగా మార్చివె సెను.

ఏమి యాశ్చర్యకరమైన శక్తి! బాబా ను పరీక్షించుతకు ఠక్కండు కెట్టి ద్రాక్షలు దొరికెనని యడిగెను. గింజలతోనున్నవి దొరికెనని ఠక్కండు చెప్పెను. ఠక్కరు ఆశ్చర్యపడెను. తనయందుద్భవించుచున్న నమ్మకము దృఢపరచుటకై బాబా యధార్థముగా యోగియైనచో ద్రాక్షపండ్లు మొట్టమొదట కాకాకివ్వవలె ననుకొనెను.

అది తనమనస్సునందున్న యీ సంగతి కూడా గ్రహించి, బాబా కాకావద్ద నుంచి యెండు ద్రాక్షల పంపిణీ ప్రారంభింపవలయునని యాజ్ఞాపించెను. ఈ నిదర్శనముతో ఠక్కరు సంతుష్టి చెందెను.

శ్యామా ఠక్కరును కాకా యజమానిగా బాబా కు పరిచయము చెసెను. అందుకు బాబా యిట్లనెను. " అతడెట్లు వానికి యజమాని కాగలడు. అతని యజమాని వేరొకరు గలడు".

కాకా యీ జవాబుకు చాలా ప్రీతిచెందెను. తన మనో నిశ్చయము మరచి ఠక్కరును బాబా కు నమస్కరించి వాడాకు తిరిగిపోయెను.

మధ్యాహ్న హారతియైన పిమ్మట, వారందరు బాబా సెలవు దీసికొనుటకు మసీదుకు బోయిరి. శ్యామా వారి పక్షమున మాట్లాడెను. బాబా యిట్లు చెప్పదొడంగెను.

" ఒక చంచల మనస్సుగల పెద్దమనుష్యుడుండెను. అతనికి ఆరోగ్యము ఐశ్వర్యము కూడా నుండెను. ఎట్టి వి చారము లేకుండెను. అనవసరమైన యారాటము పైన వేసుకొని, యక్కడకు తిరుగుచు మనశ్శాంతిని పోగొట్టుకొ నుచుండెను. ఒక్కొక్కప్పుడు భారములన్నియు వదిలివేయుచుండెను. మరొకప్పుడు వానిని మోయుచుండెను. అతని మనస్సునకు నిలకడలేకుండెను. అతని స్థితి కనిపెట్టి కనికరించి నేను నీ కిష్టము వచ్చిన చోట నీ నమ్మకము పాదుకొల్పుము. ఎందుకిట్లు భ్రమించెదవు? ఒకే చోటు నాశ్రయించుకొని నిలకడగా నుండు " మని చెప్పితిని.

వెంటనే ఠక్కరదియంతయు తన గూర్చి అని గ్రహించెను. కాకా కూడ తన వెంట రావలెననుకొనెను. కాని కాకాకు

అంత త్వరగా శిరిడీ విడచుటకాజ్ఞ దొరకునని ఎవ్వరనుకొనలేదు. బాబా దీనిని కూడ కనుగొని కాకాను అతని యజమానితో పోవుట కనుజ్ఞయిచ్చెను. ఈ విధముగా బాబా సర్వజ్ఞుడనుకొనుటకు ఠక్కరు కింకొక నిదర్శనము దొరికెను.

బాబా కాకాను 15 రూపాయలు దక్షిణ యడిగి పుచ్చుకొని అతనికిట్లని చెప్పెను. " నేనే ఒక రూపాయి దక్షిణ యెవరివద్ద నుంచి కొనను. యుక్తాయుక్తములు తెలియకుండగ నేనెవరిని యడుగను. ఫకీరెవరిని చూపునో వారివద్దనే నేను తీసికొనెదను. ఎవరైన ఫకీరును గత జన్మ నుంచి బాకీ యున్నచో, వానివద్దనే ధనము పుచ్చుకొందును. దానము చేయువాడిచ్చునది ప్రస్తుతము విత్తనములు నాటుట వంటిది. అది మునుముందు గొప్ప పంట అనుభవించుట కొరకే, ధర్మము చేయుటకు ధనము నుపయోగించవలెను.

దానిని సొంతమునకు వాడుకొనిన నది వ్యర్థమయి పోవును. గత జన్మలో నీ విచ్చి యుంటేనే గాని, నీవిప్పుడనుభవించలేవు. కనుక ధనమును పొందవలెననిచో, దానిని ప్రస్తుత మితరులకిచ్చుటే సరియైన మార్గము. దక్షిణ యిచ్చుచున్నచో వైరాగ్యము పెరుగును. దాని వలన భక్తి జ్ఞానములు కలుగును. ఒక రూపాయినిచ్చి 10 రూపాయలు పొందవచ్చును"

ఈ మాటలు విని, ఠక్కరు తన నిశ్చయమును మరచి 15 రూపాయలు బాబా చేతిలో పెట్టెను. శిరిడీ కి వచ్చుట వేలయినదనుకొనెను. ఏలన అతని సంశయములన్నియు తొలగెను. అతడెంతయో నేర్చుకొనెను.

అటువంటి విషయములో బాబా ప్రయోగించు యుక్తి మిక్కిలి యమోఘమైనది. అన్ని బాబాయే చేయుచున్నను, దేనియందభిమానముంచలేదు. ఎవరయినను నమస్కరించకపోయినను, దక్షిణ యిచ్చినను, ఈయకున్నను తన కందరూ సమానమే.

బాబా ఎవరిని అవమానించలేదు. తనను పూజించినందులకు గర్వించెడివారు కాదు. తనను పూజించలేదని విచారించేవారు కారు. వారు ద్వంద్వాతీతులు.

నిద్రపట్టని రోగము

బాంద్రా నివాసి కాయస్థ ప్రభుజాతికి చెందిన ఒక పెద్దమనుష్యుడు చాలా కాలము నిద్ర పట్టక బాధపడుచుండెడివాడు. నిద్రించుటకై నడుము వాల్చగనే గతించిన తన తండ్రి స్వప్నములో గానిపించి తీవ్రముగ తిట్టుచుండెడివారు.

ఇది అతని నిద్రను భంగపరచి రాత్రి యందస్థిరునిగా చేయుచుండెను. ప్రతి రోజిట్లు జరిగి, యేమి చేయుటకు తోచకుండెను.

ఒక నాడు బాబా భక్తునితో నీ విషయము మాట్లాడెను. బాబా ఊదీయే దీనిని తప్పనిసరిగా బాగుచేయునని అతడు సలహా ఇచ్చెను. అతడు వానికి కొంత ఊదీ నిచ్చి ప్రతిరోజు నిద్రించుటకు ముందు కొంచెము నుదుటిపై రాసుకొని

మిగతా పొట్లమును తలక్రింద దిండుకు దిగువ బెట్టుకొనుమనెను.

ఇట్లు చేసిన పిమ్మట సంతోషము, ఆశ్చర్యము కలుగునట్లు అతనికి మంచి నిద్ర పట్టెను. ఎట్టి చికాకు లేకుండెను. అతడు సాయిని నిత్యము స్మరించుచుండెను. సాయిబాబా పటమును దెచ్చి గోడపై వ్రేలాడదీసెను. దానిని ప్రతిరోజు పూజించుచుండెను. గురువారము నాడు పూలమాల వేయుచుండెను. నైవేద్యము సమర్పించుచుండెను. పిమ్మట నతని వ్యాధి పూర్తిగా తగ్గిపోయెను.

బాలాజీ పాటీలు నేవాస్కరు ఏమేస్కోరు

ఒకనాడు బాలాజీ సంవత్సరికమునాడు నేవాస్కరు కుటుంబము వారు కొంత మంది బంధువులను భోజనమునకు బిలిచిరి. భోజన సమయానికి పిలిచినవారి కంటే మూడురెట్లు బంధువులు వచ్చిరి. నేవాస్కరు భార్యకు సంశయము కలిగెను. వండిన పదార్ధములు వచ్చినవారికి చాలవనియు, కుటుంబ గౌరవమునకు భంగము కలుగుననియు ఆమె భయపడెను.

ఆమె యత్తగారు ఓదార్చుచు, "భయపడకుము. ఇది మనది కాదు. ఇది సాయియాహారమే. అన్ని పాత్రలు గుడ్డలతో పూర్తిగా కప్పి వేయుము. వానిలో కొంచెము ఊదీ వేయుము. గుడ్డ పూర్తిగా తీయకుండా వడ్డన చేయుము. సాయి మనలను కాపాడును." అనెను.

ఆమె యా సలహా ప్రకారమే చేసెను. వచ్చిన వారికి భోజన పదార్ధములు సరిపోవుటయే గాక, ఇంకను చాలా విగిలెను. తీవ్రముగా ప్రార్ధించినచో , యధాప్రకారము ఫలితమును పొందవచ్చునని యీ సంఘటనము తెలుపుచున్నది.

సాయి పాము వలె గాన్పించుట

ఒకనాడు శిరిడీ నివాసి రఘు పాటీలు నెవాసెలో నున్న బాలాజీ పాటీలింటికి వెళ్ళెను. ఆనాటి సాయంకాలమొక పాము ఆవులకొట్టములోనికి బుసకొట్టుచు దూరెను. అందులోని పశువులన్ని భయపది కదలజొచ్చెను.ఇంటిలోని వారందరు భయపడిరి. కాని బాలాజీ శ్రీ సాయియే ఆ రూపమున వచ్చెనని భావించెను. ఏమియు భయపడక గిన్నెతో పాలు దెచ్చి సర్పము ముందు బెట్టి యిట్లనెను. " బాబా ఎందుకు బుసలుగొట్టుచున్నాడు? ఎందులకీ యలజడి? మమ్ము భయపెట్టదలచితివా? ఈ గిన్నెడు పాలను

దీసికొని నెమ్మదిగా త్రాగుము. " ఇట్లనుచు అతడు దాని దగ్గర నిర్భయముగా గూర్చుండెను.ఇంటిలోని తక్కిన వారు భయపడిరి. వారికి ఏమి చేయుటకు తోచకుండెను. కొద్ది సేపటిలో సర్పము తనంతట తానే మాయమై పోయెను. ఎంత వెదకినను కనిపించలేదు.

బాలాజీకి యిద్దరు భార్యలు. కొంతమంది బిడ్డలుండిరి. బాబా దర్శనమునకై వారప్పుడు శిరిడీ పోవుచుండిరి. వారి కొరకు చీరలు, బట్టలు కొని యాశీర్వచనములతో వారికి యిచ్చుచుండెడివారు.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ముప్పది ఐదవ అధ్యాయము

సంపూర్ణము.

సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

ముప్పదియారవ అధ్యాయము

ఒకనాడు గోవా నుండి యిద్దరు పెద్ద మనుష్యులు బాబా దర్శనమునకై వచ్చి, బాబా పాదములకు సాష్టాంగముగా నమస్కరించిరి. ఇద్దరు కలిసివచ్చినప్పటికీ, బాబా వారిలో నొక్కరిని 15 రూపాయలు దక్షిణ ఇమ్మనెను. ఇంకొకరు అడుగకుండగనే 35 రూపాయలివ్వగా నందరికి ఆశ్చర్యము కలుగుచున్నట్లు బాబా నిరాకరించెను.

అక్కడున్న శ్యామా బాబా నిట్లడిగెను "ఇది ఏమి? ఇద్దరు కలిసి వచ్చిరి. ఒకరి దక్షిణ ఆమోదించితివి. రెండవ వానిది తిరస్కరించితివి. ఎందులకీ భేదభావము?".

బాబా యిట్లు జవాబిచ్చెను "శ్యామా! ఎందులకో నీకేమి తెలియును, తెలియదు. నేనెవరివద్ద ఏమియు తీసికొనను. మసీదు మాయీ బాకీయున్నవాడు చెల్లించి, ఋణవిమోచనము పొందును. నాకిల్లుగాని, ఆస్తి గాని, కుటుంబము గాని గలవా? నాకేమీ అక్కరలేదు. నేనెప్పుడు స్వతంత్రుడను. ఋణము, శతృత్వము, హత్య చేసిన దోషము చెల్లించియే తీరవలేను. దానిని తప్పించుకొను మార్గము లేదు. "

పిమ్మట బాబా తన విశిష్ట ధోరణిలో నిట్లనెను " ప్రప్రధమమున అతడు పేదవాడు. ఉద్యోగము దొరికినచో మొదటి నెల జీతము నిచ్చెదనని తన యిష్టదైవమునకు మ్రొక్కుకొనెను. అతనికి నెలకు 15 రూపాయల ఉద్యోగము దొరికెను. క్రమముగా జీతము పెరిగి 15రూపాయల నుంచి 30, 60, 100, 200 లకు హెచ్చెను. తుదకు 700 లకు హెచ్చెను. అతడు తుదకు ఐశ్వర్యము ననుభవించుకాలమందు తన మ్రొక్కును మరచెను. అతని కర్మ ఫలమే అతని నిచటకు ఈడ్చుకొని వచ్చినది. ఆ మొత్తమునే (15 రూపాయలు) నేను దక్షిణ రూపమున నడిగితిని."

ఇంకొక కథ

సముద్ర తీరమున తిరుగుచుండగా ఒక పెద్ద భవనము వద్దకు వచ్చి, దాని వసారా పై కూర్చుంటిని. యజమాని నన్ను బాగుగా నాదరించి చక్కని భోజనము పెట్టెను. బీరువా ప్రక్కన శుభ్రమైన స్థలము చూసి యిక్కడ పరుండమనెను. నేనక్కడ నిద్రపోయితిని.

నేను గాఢ నిద్రలో నుండగా ఆ మనిషి యొక రాతి పలకను లాగి గోడకు కన్నము చేసి లోపల ప్రవేశించి నాజేబులో నున్న ద్రవ్యమంతయును దొంగిలించెను. నేను లేచి చూచుకొనగా 30,000 రూపాయలు పోయినవి. నేను మిగుల బాధపడితిని. ఏడ్చుచు కూర్చుంటిని. పైక మంతయు నోట్ల రూపముగా నుండెను. ఆ బ్రాహ్మణుడే దానిని దొంగిలించెననుకొంటిని.

భోజనము నీరు రుచించవయ్యెను. వసారాపై ఒక పక్షము కాలము కూర్చుండి నాకు కలిగిన నష్టమునకె డ్చుచుంటిని. పిమ్మట ఒక ఫకీరు దారి వెంట పోవుచు నేనేడ్చుచుండుట జూచి, ఎందులకేడ్చుచుంటివని యడిగెను. నేను జరిగిన వృత్తాంతము చెప్పితిని.

వారిట్లనిరి "నేను చెప్పినట్లు చేసినట్లయితే నీడబ్బు నీకు దొరుకును. ఒక ఫకీరు వద్దకు వెళ్ళుము. వారి చిరునామా నేనిచ్చెదను. వారి శరణు వేడుము. వారు నీ పైకము నీకు తిరిగి తెప్పించెదరు. ఈలోగా నీకు ప్రియమైన ఆహారమేదో దానిని నీ ద్రవ్యము దొరకునంతవరకు విసర్జింపుము".

నేను ఫకీరు చెప్పినట్లు నడచుకొంటిని. అది ఇంకొక ఒడ్డునకు తీసికొని పోయినది. అక్కడ రైలు బండి నెక్కి ఈ మసీదుకు వచ్చితిని.

కథ పూర్తికాగానే బాబా ఆ అతిథులను భోజనము కొరకు తీసికొని పొమ్మనగా శ్యామా యట్లే చేసెను. శ్యామా వారినింటికి దీసికొనిపోయి భోజనము పెట్టెను. భోజన సమయములో శ్యామా బాబా చెప్పిన కథ చిత్రముగా నున్నదనెను.

బాబా వారెన్నడు సముద్రతీరమునకు పోయి యుండలేదు. వారి వద్ద 30,000 రూపాయలెన్నడు లేకుండెను. ఎన్నడు ప్రయాణము చేయలేదు. ద్రవ్యమెప్పుడు పోవుటగాని, వచ్చుటగాని జరుగలేదు. కాన దాని భావము తమకేమైన దెలిసినదా? యని వారి నడిగెను.

అతిథుల మనస్సులు కరిగెను. వారు కండ్ల తడి పెట్టుకొనిరి. ఏడ్చుచు "బాబా సర్వజ్ఞుడు, అనంతుడు, పరబ్రహ్మ స్వరూపుడే"యని నుడివిరి. బాబా చెప్పిన కథ మా గూర్చియే. వారు చెప్పినదంతయు మా విషయమే. వారికి ఎట్లు తెలిసెనో యనునది గొప్ప చిత్రము. భోజనమైన తరువాత పూర్తి వివరములను చెప్పెదమనిరి.

బోజనమయిన పిమ్మట తాంబూలము వేసుకొనుచు అతిథులు వారి కథలను చెప్పదొడంగిరి. అందులో నొకరు ఇట్లు చెప్పిరి. " లోయలోనున్న ఊరు మా స్వగృహం. జీవనోపాధికై ఉద్యోగము సంపాదించి గోవా వెళ్ళితిని. నేను దత్త దేవునికి నాకు ఉద్యోగము లభించిన నా మొదటి జీతము నిచ్చెదనని మ్రొక్కుకుంటిని. వారి దయ వల్ల 15 రూపాయల యుద్యోగము నాకు దొరికెను.

నాకు క్రమముగా జీతము బాబా చెప్పిన ప్రకారము 700 రూపాయలవరకు హెచ్చినది. నా మ్రొక్కును నేను మరచితిని. దానిని బాబా ఇవ్విధముగా జ్ఞప్తికి దెచ్చి నా వద్ద 15రూపాయలు తీసికొనిరి. అది దక్షిణ కాదు. అది పాత బాకీ; తీర్చుకొనక మరచిన మ్రొక్కును చెల్లించుట."

నీతి

బాబా ఎప్పుడు డబ్బు భిక్షమెత్తలేదు, సరికదా తమ భక్తులు కూడ భిక్షమెత్తి కొనుటకు ఒప్పుకొనలేదు. వారు ధనము ప్రమాదకారిగాను, పరమును సాధించుట కడ్డుగాను భావించువారు. భక్తులు దాని చేతులలో చిక్కకుండ కాపాడెడి వారు. ఈ విషయమున భక్త మహాల్సాపతి యొక నిదర్శనము.

ఆయన మిక్కిలి పేదవాడు. అతనికి భోజన వసతికి కూడా జరుగుబాటు లేకుండెను. అయినను అతడు ద్రవ్యము సంపాదించుటకు బాబా యనుమతించలేదు. దక్షిణలో నుండి కూడ ఏమియు ఈయలేదు. ఒక నాడు ఉదారవర్తకుడైన హంసరాజు అను బాబా భక్తుడొకడు చాలా ద్రవ్యమును బాబా సముఖమున మహాల్సాపతికి

ఇచ్చెను. కాని బాబా దానిని పుచ్చుకొనుట కనుమతించలేదు.

పిమ్మట రెండవ యతిథి తన కథ నిట్లు ప్రారంభించెను. "నా బ్రాహ్మణ వంట మనిషి నా వద్ద 35 సంవత్సరముల నుండి నౌకరి చేయుచుండినను దురదృష్టమున వాడు చెడు మార్గములో పడెను. వాని మనస్సు మారిపోయెను. వాడు నా ద్రవ్యమునంతయు దొంగిలించెను. రాతి పలకను తొలగించి, ధనము దాచిన భోషాణమున్న గదిలోనికి ప్రవేశించి నా ఆస్థి సర్వస్వమును అనగా 30,000 రూపాయల కరెన్సీని దొంగిలించి పారిపోయెను. బాబా సరిగా ఆ మొత్తమునే ఎట్లు చెప్పగలిగెనో నాకు తెలియదు.

రాత్రింబవళ్ళు ఏడ్చుచు కూర్చుంటిని. నా ప్రయత్నములన్నియు విఫలమయినవి. ఒక పక్షము వరకు చాలా ఆరాటపడితిని. విచారగ్రస్తుడనై దు:ఖముతో అరుగుపై కూర్చొనియుండగా ఒక ఫకీరు నా స్థితి గనిపెట్టి కారణమును తెలిసికొనెను.

నేను వివరములన్నియు తెలిపితిని. అతడు " శిరిడీ సాయి యను జౌలియా యున్నారు, వారికి మ్రొక్కుము. నీకు ప్రియమైన ఆహారమును విడువుము. నీమనస్సులో వారి దర్శనము చేయువరకు నీకు ప్రియమైన ఆహారమును తిననని మ్రొక్కుకొనుము." అనెను.

నేనట్టులే " బాబా నా ద్రవ్యము దొరికిన పిమ్మట, మీ దర్శనము చేసిన పిమ్మట, నేనన్నము తినెదను"అని మ్రొక్కు కుంటిని.

దీని తరువాత 15 దినములు గడిచెను. బ్రాహ్మణుడు తనంతట తానే నా డబ్బును నాకిచ్చెను. నా శరణు వేడెను. వాడిట్లనియె " నేను పిచ్చి ఎత్తి యిట్లు చేసినాను. నా శిరస్సు నీ పాదములపై బెట్టితిని. దయచేసి క్షమించుము. "

ఈ విధముగా కథ సుఖాంతమైనది. నాకు కనిపించి సహాయమొనర్చిన ఫకీరు తిరిగి కనబడలేదు. ఫకీరు చెప్పిన శిరిడీ సాయిబాబాను చూచుటకెంతో గాఢమైన కోరిక కలిగినది. మా యింటి కంత దూరము వచ్చినవారు శిరిడీ సాయిబాబాయే యని నా నమ్మకము. ఎవరయితే నాకు కనబడి ద్రవ్యమును తిరిగి తెప్పించిరో అట్టివారు 35 రూపాయల కొరకు పేరాశ చూపెదరా? దీనికి వ్యతిరేకముగ మా వద్ద నుండి ఏమియు ఆశించక, ఎల్లప్పుడు తమ చేతనయినంతవరకు బాబా మమ్ములను ఆధ్యాత్మిక మార్గమున నడిపింతురు.

దొంగిలించిన నా ద్రవ్యమును దొరికిన వెంటనే మిక్కిలి సంతసించి మైమరచి నా మ్రొక్కును మరచితిని. ఒక నాటి రాత్రి కొలాబాలో నున్నప్పుడు బాబాను స్వప్నములో జూచితిని. శిరిడీకి పోవలెనను సంగతి యప్పుడు జ్ఞప్తికి వచ్చెను.

నేను గోవా వెళ్ళితిని. అక్కడ నుండి స్టీమర్ మీద బొంబాయి వెళ్ళి అటునుండి శిరిడీకి పోవ నిశ్చయించితిని. నేను హార్బరు వద్దకు పోగా స్టీమరులో జాగా లేకుండెను. కెప్టెను ఒప్పుకొనలేదు. కాని, నాకు పరిచయములేని నౌకరొకడు చెప్పగా ఒప్పుకొని నన్ను స్టీమరులో బొంబాయికి తీసికొనివచ్చెను. అక్కడనుండి ఇక్కడకు రైలులో

వచ్చితిని. కాబట్టి బాబా సర్వజ్ఞుడు, సర్వాంతర్యామి. మా ద్రవ్యమును తిరిగి రాబట్టెను. ఇక్కడకు లాగుకొనివచ్చెను.

శిరిడీ జనులారా , మీరు మా కంటే పుణ్యాత్ములు, మాకంటే యదృష్టవంతులు, మీతో నివసించెను. మీ పుణ్యమనంతము. ఎందుకనగా అది బాబాను శిరిడీ కి లాగెను. సాయియే మన దత్తుడు. వారే మ్రొక్కుకొమ్మని నన్ను ఆజ్ఞాపించిరి. స్టీమరులో జాగా యిప్పించిరి. నన్ను యిచ్చటకు దెచ్చిరి. ఇట్లు వారి సర్వజ్ఞత్వమును, సర్వశక్తిమత్వమును నిరూపించిరి.

ఔరంగబాదుకర్ భార్య

షోలాపూర్ నివాసియగు సఖరామ్ ఔరంగాబాద్కర్ భార్యకు 27 సంవత్సరములైనను సంతానము కలుగలేదు. ఆమె అనేక దేవతలకు మ్రొక్కులు మ్రొక్కెను. కాని నిష్ప్రయోజనమయ్యెను. తుదకు నిరాశ చెందెను. ఈ విషయమై చివరి ప్రయత్నము చేయ నిశ్చయించుకొని తన సవతి కొడుకగు విశ్వనాథుతో శిరిడీకి వచ్చెను.

అచట బాబా సేవ చేయుచు రెండు నెలలు గడపెను. ఆమె ఎప్పుడు మసీదుకు పోయినను అది భక్తులచె నిండియుండెడిది. బాబా చుట్టూ భక్తమండలి మూగి యుండువారు. బాబా నొంటరిగా జూచి, వారి పాదములపై పడి తన మనస్సును విప్పిజెప్పి తన కొక సంతానము కావలెనని కోరుకొనుటకై తగిన యవకాశమునకై కనిపెట్టుకొని యుండెను.

తుట్టతుదకు శ్యామాకీ సంగతి చెప్పి, బాబా యొంటరిగా నున్నప్పుడు తన విషయములో జోక్యము గలుగజేసికొనుమనెను.

శ్యామా, బాబా దర్బారెల్లప్పుడు తెరచి యుండుననియు, ఐనను ఆమె గూర్చి ప్రయత్నించెదననియు సాయి ప్రభువు ఆశీర్వదించవచ్చుననియు చెప్పెను.

బాబా భోజన సమయమున మసీదు వాకిలిలో కొబ్బరికాయ, అగరువత్తులతో సిద్ధముగా నుండుమనియు తాను సైగ చేయగనే మసీదుపైకి రావలెననియు చెప్పెను.

ఒకనాడు మధ్యాహ్న భోజనాంతరము శ్యామా బాబా చేతులు తువాలుతో తుడుచుచుండగా బాబా బుగ్గను గిల్లెను. శ్యామా కోపగించి " దేవా! నా బుగ్గను గిల్లుట నీకు తగునా? మా బుగ్గలు గిల్లునట్టి పెంకి దేవుడు మాకక్కరలేదు. మేము నీపై నాధారపడియున్నామా? ఇదియేనా మన సాన్నిహిత్య ఫలితము?" అనెను. బాబా యిట్లనెను " శ్యామా! 72 జన్మల నుంచి నీవు నాతో నున్నప్పటికీ నేను నిన్ను గిల్లలేదు. ఇన్నాళ్ళకు గిల్లగా నీకు కోపము వచ్చుచున్నది. "

శ్యామా యిట్లనియెను " ఎల్లప్పుడు ముద్దులు, మిఠాయిలు యిచ్చు దైవము మాకు కావలెను. మీ నుండి మాకు గౌరవము గాని, స్వర్గముగాని, విమానము గాని యవసరము లేదు. మీ పాదము లయందు నమ్మకము

మాకెప్పుడును నుండుగాక."

బాబా యిట్లనెను " అవును, నేను వచ్చినది అందుకే. ఇన్నాళ్ళ నుంచి మీకు భోజనము పెట్టి పోషించుచుంటిని. నీయందు నాకు ప్రేమానురాగములున్నవి" అట్లనుచు బాబా పైకి వెళ్ళి తన గద్దెపయి కూర్చొనెను.

శ్యామా ఆమెను సైగచేసి రమ్మనెను. ఆమె మసీదు పైకి వచ్చి బాబా కు నమస్కరించి, కొబ్బరికాయ, అగరువత్తులిచ్చెను. బాబా ఆ టెంకాయ నాడించెను. అది ఎండుది కనుక లోపల కురిడీ ఆడుచు శబ్దం వచ్చుచుండెను.

శ్యామా : ఆమె తన గర్భమందు ఒక బిడ్డ అటులే ఆడవలెనని వేడుచున్నది. కాన టెంకాయను నీ ఆశీర్వాదముతో ' నిమ్ము.

బాబా : టెంకాయ బిడ్డను ప్రసాదించునా? అట్లనుకొనుటకు ప్రజలెంత వెడగులు?

శ్యామా : నీ మాటలు, మహిమలు, ఆశీర్వాద ప్రభావము నాకు తెలియును. నీ ఆశీర్వాదమే ఆమెకు బిడ్డ పరంపరను ప్రసాదించును. నీవు మాటలచే కాలయాపన చేయుచు, ఆశీర్వాదములు ఇవ్వకున్నావు.

ఆ సంవాదము కొంతసేపు జరిగెను. బాబా పదేపదే టెంకాయను కొట్టుమనుచుండెను. శ్యామా టెంకాయను కొట్టకుండ నా స్త్రీకే యివ్వమని వేడుచుండెను.

తుదకు బాబా లొంగి 'ఆమెకు సంతానము కలుగు' ననెను. ఎప్పుడని శ్యామా యడిగెను. 12 మాసములలోనని బాబా జవాబిచ్చెను. టెంకాయను పగులగొట్టిరి. ఒక చిప్పను ఇరువురు తినిరి. రెండవ చిప్ప నామెకిచ్చిరి.

అప్పుడు శ్యామా ఆ స్త్రీ వైపు తిరిగి "అమ్మా! నీవు నా మాటలకు సాక్షివి. నీకు 12 మాసములలో సంతానము కలుగనిచో, ఈ దేవుని తలపై ఒక టెంకాయను గొట్టి ఈ మసీదు నుంచి తరిమివేసెదను. ఇందుకు తప్పినచో నేను మానవుడనుగాను, మీరు దీనిని జూచెదరు గాక" యనెను.

ఆమె ఒక సంవత్సరములో కొడుకును గనెను. 5 వ మాసములో కొడుకును మసీదుకు తీసికొని వచ్చి భార్యాభర్తలు బాబా పాదములపై బడిరి. కృతజ్ఞుడగు తండ్రి 500 రూపాయలిచ్చెను. బాబా గుఱ్ఱము 'శ్యామాకర్ణ' కు ఈ ధనముతో శాల కట్టించెను.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ముప్పది ఆరవ అధ్యాయము

సంపూర్ణము.